

Az ő háborúja

Az ő háborúja

I. rész

„Ne féljetek ... a harc Istené!” — Krónika II. 20 : 15.

JEHOVA pontosan meghatározta az időt a feltett színdéka kivételére. Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.“ (Prédikátor 3 : 1) A jelenkor a háború korszaka s ez után az állandó béke korszaka következik. (Préd. 3 : 8) Ez az idő a köv. megbízatás keresztülvitelére: „... gyomlálj, irta, rombolj és pusztíts, [s azután] építs és plántálj“ (Jeremiás 1 : 10); ez az „ideje annak a kiszaggatásnak, amit [itt] tettetett ... ideje a romlásnak és [azután] ideje az építésnek.“ (Préd. 3 : 2, 3) Jehova Isten ezt az időt már régen meghatározta, és Krisztus Jézus, fennsúlyos tisztviselője által eselekedvén, most végrehajtja az elhatározását. Krisztus teste tagjainak — a földön élő maradékok is beleértve — a régi rendszer lerombolásával és az új felépítésével kapcsolatban bizonyos kötelességei vannak s egy bizonyos mértékben részt kell venniük a hadüzenet és a bosszúállás gyakorlatában, azután pedig a béke helyreállításában. Ezért adta ki a parancsot Jehova erre a korra vonatkozólag: „Keljetelek fel és támadjunk reá hadtall!“ (Abdiás 1) Éppen ezért most okvetlenül szükséges, hogy Isten földön tartozkódó népe komolyan figyelembe vegye az Úr parancsait, amelyek különösen a mostani időre vonatkoznak. Ezzel összhangban lett 1938-ra a következő íráshely évi-szöveggé ki választva: „Ne féljetek, a harc Istené!“ Hasznos lesz megvizsgálni a tényeket és kísérő körülményeket, amelyek akkor játszódtak le, amidőn Jehova egy képet vagy prófétai színdékat szerzettetett, miáltal a gonoszság elsáncolt ellenségei ellen folytatott mostani háború van előárnyékolva. Ez a prófétai kép, amelyre az Úr most világosságot derített, a felkenteknek és társaiknak szövétnékül és vezérről szolgál. Ez a szövétnék most meg van gyujtva és megvilágítja az utat, amelyen Isten népének haladnia kell.

² E prófétai képről a Krónika második könyve huszadik része számol be. Ezzel szoros összefüggésben vannak egyes dolgok, melyek a második Krónika tizenkilencedik fejezetében vannak feljegyezve s amelyeket most az évi szöveggel kapcsolatban megvizsgálunk. Mivel az izráeliták Isten szövetséges népét képezték és Jósafát Isten kegyelme folytán felettük királyként uralkodott, a prófétai kép Krisztus Jézus, az ellenjelképes Jeruzsálem királya eljövételére, a királysága felépítésére s az ezt követő eseményekre vonatkozik. A Krónika II. huszadik fejezete a következő szavakkal kezdődik: „És lón ezek után.“ Mi után? A tizenkilencedik, vagyis az előző fejezet azt mutatja, hogy ez a népnek a vallásos szokásoktól való megtisztítása után történt, amelyekhez az Ördög vezette őket, s miután a nép megtisztítására egész Júda királyságában megfelelő és elegendő híroságok és bírúk állítottak fel. Ez ügylészlik összhangban van Esaus 1 : 26—28 jövendölésével, amely így hangzik: „És adok néktek oly bírúkat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondják néked: ez igaz város, ez hív város. Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; de elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztenek, akik Jehovát elhagyták.“

³ Az Oratorion előbbi számában a Szentírás oly bizonyítékait tártattak fel, hogy az Úr Jézus ezt a bírúk helyreállításáról és a templomhoz jövetelét követő dolgokról szóló jövendölést beteljesítette. Ő a nagy bíró, aki előtt most a világ összes nemzetei összegyűjtettek ítéletre, s az ítéletet „Isten házána!“ kezdi meg. (János 5 : 22—27; Péter 1. 4 : 17) Szövetséges népének a megítélés után a kipróbáltakat a templomba vitte s így Siont felépítette. (Mal. 3 : 1—3) Sion „az igazságosság városa, a hív város“. Akik Sionhoz jönnek, hogy ott

oltalomban és biztonságban részesüljenek, illetve a nagy sokaság tagjai szintén igazak kell legyenek; s azután következnek be a törvénytelen tömeg megsemmisítése. Szükségképpen „az igazságosság városa“ a békeség városa is kell legyen, melyben az összes felgyűzők igazságosságban, Isten akaratával összhangban működnek, mint azt előre megmondotta. (Esaus 60 : 17) Jehova Krisztus Jézus által irányított szervezete vagy kormányzata szigorúan teokratikus, s annak uralkodója az Úr Jézus Krisztus, kinél vállán az uralom nyugszik s aki igazságosan uralkodik. — Esaus 9 : 6; 32 : 1.

⁴ Arra vonatkozólag, ami közvetlenül a Krónika II. huszadik részében feljegyzetteket megelőzi, figyeljük meg először a tizenkilencedik rész negyedik versét; ez így hangzik: „És Jósafát Jeruzsálemben tartozkodott.“ E jövendölés kezdeti beteljesülése 1914-re látszik esni, amidőn Jehova az akkor trónjára ültetett Krisztus Jézus útján királyságát felállítani kezdte. (Jel. 11 : 18) Továbbá meg van írva, hogy Jósafát „Jehova trónján“ ült. (Krón. I. 29 : 23; amerikai rev. B.) Ott Jósafát Krisztus Jézust, Jehova most trónjára emelt királyát ábrázolja. „Azután pedig [Jósafát] kiement a nép közé, Beorsebától fogva mind az Efraim hegyességig, és megtérítette őket Jehovához, az ő atyáik Istenéhez.“ (Krónika II. 19 : 4) Az Úr Jézusról van megírva: „És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, akik Jákóbnak megtérnek hamisságukból, szól Jehova.“ (Esaus 59 : 20; Róma 11 : 26) Ez azt ábrázolja, amint Krisztus Jézus 1918-ban egyenesen megjelent a templomban. Hogy Jósafát kivonult a nép közé, Beorsebától egészen a déli határig az Efraim hegyességig, Júda északi határig, előárnyékolta Krisztus Jézusnak a szellemi Izráelhez való jövetelét. Jósafát megvizsgálta a népet egész Júda országában és visszavezette őket atyáik Istenéhez, megtisztítván őket minden vallástól és vallásos szokásoktól, mint pl. a fák alatti, herkokkban és magasztalokon végzett kultusz, amelyek mind kívül estek Sion hegyén, az egyedül helyes imádkozó helyen. Így van előre bejelölve Krisztus Jézus visszajövetele, népének Sionhoz való gyűjtése és annak a vallástól való megtisztítása.

⁵ Jósafát további intézkedéseiről olvassuk: „És rendelt bírúkat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városoként.“ (Krónika II. 19 : 5) Ebben előárnyékolta Krisztus Jézust, amint 1918-ban megkezdte az ítélkezést Isten házána. Azután pedig Jósafát így szólt a kiválasztottakhoz: „és monda a bírúknak [ezáltal hivatkozva az Úr ítélkezésének pártatlanságára és arra az ítélkezé munkára, amely az egyházban vagy a Sionnak nevezett házána 1918-ban be lett vezetve]: Jól megláttátok, amit escelestetek; mert nem ember nevében [embereknek tetszően] ítéltek, hanem Jehova nevében, aki az ítélletben veletek lesz [ha hűek és pártatlanok vagytok és nem néztek a személyekre]. Azért Jehova félelme legyen rajtatok [nem pedig az emberek vagy más teremtményektől való félelem], vigyázzatok arra, amit tesztek; mert Jehovánál, ami Istenünknek nincs hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel [illetve megvesztegetés, hogy a szemeket elvakítsa és a jogosságot elhajlítsa].“ (Krónika II. 19 : 6, 7) Megvesztegetés más módon is történhetik, mint pénz által, még emberek tisztelése által is. „Sőt Jeruzsálemben is beállított némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való fejedelmek közül [ezáltal azt a részt szemléltetve, amelyet most a maradék végez az ítélkezésben, hogy a dolgokat Isten ítélete szerint rendezze] Jehova ítéletére és a perlekedésekre [illetve az Úr már feljegyzett törvényei és ítéletei szerinti eljárásra]. És ők [illetve Jósafát és kísérői a vizsgálatnál, miál-

tal Krisztus Jézus és szent angyalai, akik az ítélkezésben elkísérték (Máté 25:31), vannak előárnyékolva.” — Krónika II. 19:8-9.

*Tovább vizsgálván Jósafát cselekedeteit, melyekkel Krisztus Jézus tevékenysége van előárnyékolva, van megírva: „És meghagyta nékik [Isten szentélye képviselőinek és Izrael atyái fejedelmének], mondván: Igy cselekedjétek Jehova félelmében hűséggel és tökéletes szívvel [indítékkal]. Ha valamely pert előtökbe hoznak atyátokfiat, akik lakoznak a városaikban [tehát Jeruzsálem, a fővároson kívül] emberhalál [Elberfeldi szerint: vér és vér (Mózes V. 17:8-13)], törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: Intétek őket [a végleges joggyakorlat szerinti ítéletként (Mózes V. 17:8-13)], hogy ne vétkezzetek Jehova ellen, és ne szálljon ráotok és atyátokfiakra az Úr haragja [azok részéről, akik joggyakorlatot keresnek]. Igy cselekedjétek és ne vétkezzetek (Csel. 3:23).” (Krónika II. 19:9, 10) Igy szól az utasítás arra az eljárásra vonatkozólag, amelyet Isten ellenjelképes népnél a templomban követnie kell.

*A tizenkilencedik rész feljegyzéséből olvassuk továbbá: „És Imó Amária pap lesz a fő ti köztetek Jehova minden dolgaiban.” Az Amária név jelentése „Jehova szóltott vagy megígérte”; ebből kiténik, hogy ez Krisztus Jézust, „Isten Igéjét” szemléltette, aki Istennek a mi vallásunknak főpapja. (Zsidók 3:1) Krisztus Jézus a fő Sionban a szellemi és tanítási ügyekben.

*A prófétai feljegyzés a továbbiakban így hangzik: „És Zebádía, az Ismél fia lesz a Júda házának vezére [tehát a király után az első] a király minden dolgaiban.” „Zebádía” jelentése „Jehova ajándékozott vagy ellátta”. Zebádía ezért az Úr Jézus Krisztusnak a templomban lévő képviselőit ábrázolta, akik az Úr Jézus parancsai szerint cselekszenek (Máté 13:41; 25:31), és a földön lévő képviselőket, akik az Úr parancsai szerint működnek, illetve a „hű és bölcs szolgát” egy összegyűjtött testületben.

*E prófétai feljegyzésben ezt olvassuk a továbbiakban: „A Léviták [akik t. i. a templom megtelésénél hűségességek találtak (Mal. 3:3)] is előjárótok [felvigyázótok (Strong)] lesznek”, illetve oly szolgák az Úr szervezetében, akik az Úr vezetése alatt felvigyázókként működnek. Azután a jövőndülés figyelmezteti az így megszólítottakat: „Legyetek azért erősek a ti tisztetekben [cselekedjétek Isten joggyakorlata szerint, tudván, hogy ő megoltalmaz benneteket, amíg így cselekedtetek; ne féljétek azért a 'gonosz szolgáló-osztály' vagy a 'hűn emberek' tagjaitól, akik körül járnak] és nektek ártani törekedjenek] és Jehova mellette lesz az igazaknak.” — Krónika II. 19:11.

„Ebből kiténik, hogy a jövőndülés akkor teljesedik, ha a „gonosz szolgáló” és a „konkoly” összegyűjtetik és a „hű és bölcs szolgáló” teljesen elválasztatik, abban az időben, amidőn Isten szervezetében a földön jobb állapotok következnek be — amint ez Esaiás 60:17-ben van leírva —, amely időben Isten népe között a béke, jog és igazságosság túlsúlyba kell jusson és tényleg túlsúlyba is kerül s amely időben az Úr a királyság érdekeinek a földön növekedést ad és hű szolgálait megoltalmazza, védelmezi és megáldja. (Lásd *Az Őrto, rony* 1938 szeptemberi számát.)

*A Királyok II. 3:1-27 feljegyzése Moábnak Izrael királya elleni pártütését tárja fel. Jósafát, Júda királya Izrael királyának a kérésére összegyűjtötte hadseregét az utóhíval együtt, hogy a lázadást leverjék, s úgy mutatkozik, hogy a Moábiták elleni harcra az Edomiták is be lettek vonva, mivel az Edomiták akkor alá voltak rendelve Júda királyának. Így vonultak ki haragra az Edomiták Júdával és Izráellel Moáb ellen, s ebben a Moábiták mélyen meg lettek alázza és megverettek. A Moábiták kétségkívül bosszút forraltak az őket mélyen megalázó vereségért, s mivel az Ammoniták a Moábitákkal közeli rokonok voltak, nyilván szimpatizáltak egymással. Arravonatkozólag, amit fentebb a tizenkilencedik részben említettétek illetőleg mondtunk, van

megírva a Krónika II. 20:1-ben: „Ezek után történt szintén.” (Angol Biblia szerint) A „szintén” szó ezen a helyen valószínűleg Izrael, Júda és Edomnak a Moábiták elleni háborújára vonatkozik. A huszadik rész ez első verse továbbá így hangzik: „... eljöttek a Moáb fiai és Ammon fiai és velük mások is az ammoniták közül Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele.”

*Ez az Íráshely azt mutatja, hogy az Ammoniták és Moábiták összeesküdtek, hogy Izrael királya ellen hadat viseljenek és megsemmisítsék. A Szentírás azt is feltárja, hogy a Moábitákon és Ammonitákon kívül mások is voltak, akik Izrael ellen vonultak, hogy Jósafátot és haderejét viadalra hívják ki. A Moábiták és Ammoniták Lot leszármazottai voltak a két leánytól, s ezért ezek a népek „föltettvérek” voltak. Moáb a prófétai képen a „kereszténység” kereskedelmét üző nagytőkéjét és katonai körét ábrázolta. Minden háborúban a kereskedelmi elem van előtérben s ezért közelebbről érdekelve van. A Moábiták itt azt az elemet árnyékolják elő, amely bosszúból hadításból és üzleti érdekből háborút folytat és az Ördög szervezetének egy részét képezi. A világháború folyamán, amelyben a kereskedelmi körök nagyon érdekelve voltak, az Ördög Jehova szövetséges népét a földön arra próbálta kényszeríteni, hogy a háborút támogassa s abban részt vegyen, s ezáltal az Istentől kapott kifejezett törvényt áthágja. Azonban az Ördög ebben a törekvésében vereséget szenvedett. A Sátán szervezetének katonai-velőségi körök nagy haragra gerjedtek, mivel Isten szövetséges népe vonakodott a saját soraihoz a háborús szolgálatra toborozni. Sátán és esatosai pedig kinyilvánították hosszúságukat, amennyiben Isten népe közül egyeseket bezártak és a bizonyágtévő tevékenységet az egész „kereszténységben” akadályozták. Amidőn a háború véget ért, Jehova Krisztus Jézus által kiszabadította népét abból a korlátozásból és fogságból, s ez az Ördög és esatosai számára igazi vereséget jelentett s ez ebben a jövőndülésben a Moábitáknak a Kir. II. 3:1-27-ben vázolt esafában elszenvedett vereségben van előárnyékolva, amidőn Izrael és Jósafát háborút folytatott ellenük.

*Az itt említett felkelés idején a hűtlen izráeliták Jorám alatt voltak megszervezve. Ebben a háborúban az Edomiták a Moábiták ellen és Jósafát, Júda királya mellett harcoltak. Hasonlóképpen voltak a világháború alatt emberek, akik lelkiismereti okokból a háború ellen léptek fel és bizonyos mértékben Jehova Isten népe mellett állottak, amennyiben ellene állottak a kereskedelem-militarista hatalomnak, amely őket a háborúba akarta kényszeríteni. Ezek az emberek azonban később szimpatizáltak a militarista-kereskedelmi hatalommal és Jehova tanui ellen fordultak. Az edomiták ezt az elemet árnyékolják elő s azért a helyen a „gonosz szolgáló” és a „hűn emberek”-osztályát szemléltetik, amelyek közé az úgynevezett „keresztény vallásosokodók” is tartoznak. A világháború vége óta az újabbkori Moábiták Isten népe által még egy lesújtóbb vereséget szenvedtek. Ebben az összefüggésben hadd utaljunk itt az 1935 június 3-án Washington D. C.-ben megtartott nyilvános gyűlésre, amidőn nyilvánosan fel lett tárva, hogy a magukat teljesen Jehova Istennek és Királyának szentelték a gyermekeiket sem nem taníthatnák, sem nem tanítanak a zászlótisztelges gyakorlására, mert ha ezt cselekednék, az oltalmat, átvétséget és tisztességet Jehova Istenen kívül másnak tulajdonítanak, ami a Jehova Isten által népének adott kifejezett parancs megsértését jelentené. Ez nagyon megszurta az Ördög szervezetének kereskedelem-politikai elemét. Röviddel ezután a Jehova tanui gyermekek, — akik az Őrnak az Igéjében lefektetett parancsai szerint cselekedtek —, vonakodtak alávetni magukat a kényszerített zászlótisztelges vallásos ceremóniájának, s ez jobban felpezsdítette az Úr szervezete ellenfeleinek az ellenszerekedését. Ugyanczen a washingtoni nagygyűlésen ki lett mutatva, hogy a Jonadábok, a „nagy sokaság” helyesen véve a zászlótisztelgest szintén nem gyakorolhatják, hanem tel-

jesen és egyedül Jehovának és Királynak kell engedelmessé válniuk. 1927 óta különösen vonakodtak Jehova tanúi azoktól magukat megfélemlíteni és akadályozni hagyni oly törvényekkel, amelyeket kiadtak és alkalmazni próbáltak a Királyról és királyságáról szóló bizonyosságtevés megakadályozására. Azóta Sátán látható szervezete minden alkotórésze üldözi Jehova tanuit az Isten törvénye iránt tanúsított hűségük miatt, mindazáltal amellet a militarista-kereskedelmi és különösen a politikai elem ebben egészen az első sorban működött, míg az ultravallásoskodók az üzérkedőseiket a velük szövetségben álló Sátán képviselői mögött megbujva végzik.

Az Ammoniták, a Moabiták féltettvérei szintén közreműködtek a Jósafát elleni összeesküvés akcióiban. Az Ammoniták a Sátán szervezetének a hazafias, nacionalista politikusként ismert elemét szemléltették, akik a Sátán politikai szervezetét nemcsak támogatják, hanem tevékenyen közreműködnek, ami különösen a náciaknál, fasisztáknál és más radikális politikuskoknál látható világosan, akik a római kat. hierarchia üldözött munkáját keresztül viszik. Az „Ammon“ név jelentése „belső tönnyésztés által létrehozva“. A náci politikuskok szélsőségesek és fanatikus „belső tönnyésztés“ vagy faj tisztaság-védők, amennyiben azzal kérkednek, amit ők „tisztaság-ária“ neveznek, amelyben a legesekelelyebb zsidó vér nem csörgedezik, hogy azt „leszennyezzék“. Az Ammoniták tehát ezt a szélsőséges, radikális politikai elemet szemléltetik, amelyeknek a náci és fasiszták nagyon találó példái. Azt a tényállást, hogy Jehova az okori zsidókat kiválasztott népévé tette, a náci ürgyül használják Jehova tanui üldözésére, mivel ezek kijelentik, hogy Jehova az egyedül igaz és mindenható Isten. A politikai Németországban a régi nőmet hősök és monda-istenségek képezik az imádat és tisztelet tárgyát s azokat is hitük feladására és az ördögvalláshoz való csatlakozásra próbálják kényszeríteni, akik Jehova Isten és Krisztus Jézusban vetett hitet tanúsítanak. A Jehova Isten népe elleni támadásokban az újabbkori Ammoniták a Sátán szervezete minden más részével összeköttetésben van, de különösen a római kat. hierarchiával. Így tárja fel a jövődőlés Sátán szervezetének az elemeit, amelyek Isten és királysága ellen vannak.

1914 és különösen 1918 óta Jehova hű tanui felismerték, hogy Isten 1914-ben királyt a trónra ültette. Ezért kihírdették, hogy a nemzeteknek az Ördög vezetése alatt álló uralma végetért és az Isten és Krisztus Jézus országa elérkezett, s így Isten parancsainak engedelmessé válniuk, szilárdan kitarítottak Jehovának a világ országai feletti büntető ítélete proklamálásában. Így az Úr képviselőiként működve, a királyokat láncra fűzték, főembereiket [a nyeregben álló vallás-politikai tömegeket] pedig vas bilincsekbe. (149. zsoltár 8, 9) Ez a kötelező befolyás nagyon akadályozta a vallásos, kereskedelmi és politikai zsarolókat vagy hiszékenykerítőket a munkájuk kivételében, s ezért a római kat. hierarchia társaság ravasz tanácsára a Sátán szervezete minden része szövetségre lépett és megkísérelte, hogy megszabaduljanak ettől az említett befolyásától. Ezt Jehova prófétájának a szavai a következőképpen változta: „Szaggassuk le bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket“ (2. zsoltár 3) Jehova tanui kizárólag egyedül lépnek fel Jehova Isten és Krisztus utáni királysága mellett és minden mással szemben vakok. Ezért teljesen magtagadják, politikuskoknak „halvosságot“ kiáltani, zászlókat tisztelni és embereknek hodolni, s ez, valamint a nemzetek ligája vagy a Népszövetséggel szembeni fellépésük és a rom. kat. hierarchiának a világ uralmára való törekvésének a leleplezése a Sátán szervezete minden részét felbűsítette. Ezért szimpatizálnak együtt a Sátán szervezetének minden hatalmi csoportjain — vagyis a kereskedelem, politika és vallás — a Jehova tanui elleni törekvésükben és ellenségeskedésükben, és szövetségesnek azok üldözésére, akik az Urat képviselik a földön. Az Úr kegyelme folytán Je-

hova tanui 1928 óta azt is világosan felismerték, hogy a „felső hatalmak“ (Róma 13:1) nem e világ uralkodó elemeiből állanak, amint azt állították, hanem Jehova Isten és Krisztus Jézus a „felső hatalmak“, s mivel a hű szolgálói ezt a nagy igazságot nyilvánosan kihírdetik, összeesküsznek Sátán szervezete és annak elemei Jehova tanui üldözésére és megsemmisítésére.

A Krónika II. 20:1 fentemlített idézetében a következő szavak is olvashatók: „Velük együtt a Meuniták.“ (Elberfeldi ford. szerint) Az itt használt *meunim* szó jelentése „lakások“ és Maan lakásaira vonatkozik. Amint az a Krónika II. 20:7-ből kiténik, ezek a Seir hegység közelében laktak az arab félszigeten vagy azazal összeköttetésben állottak. A Seir hegység keleti oldalán azon a vidéken még a mai napig is létezik a Maan nevű város. A Meuniták kétségkívül azonosak voltak a „Seir hegyének a lakosaival“. (Krón. II. 20:22, 23) Hogy direkt Ezsau leszármazottai voltak vagy sem? Mindenesetre szoros összeköttetésben állottak az Ezsauitákkal vagy Edomitákkal. Ezsau „elment más országba az ő atyjafia, Jákób színe elől.“ Letelepített tehát Ezsau a Seir hegyén. Ezsau pedig az Edóm. (Mózes I. 36:6-8) Amiképpen cselekedett az Ezsau fiaival, akik Seir hegyén laktak, amikor kivesték előlük a Horusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azok helyén mind e mai napig. (Mózes V. 2:22) A Meuniták a Seir hegyén lakozók egy részét kellett kitegyék, akik következtében az Edomitáknak voltak alárendelve. A Meuniták azért a Sátán szervezete vallásos szárnyával összeköttetésben állókat szemléltették, amely utóbbiakat különösen a Seir hegyén lakozók árnyékozták elő. Ezek ördögimádók vagy vallásoskodók voltak, mint az Edomiták. A Meuniták már ezen a területen laktak, mielőtt az Edomiták odajöttek. Éppígy a pogány ördögimádók vagy vallásoskodók is már azon a területen tartózkodtak, amely most a „kereszténység“ néven ismert, mielőtt a pápai ördögi vallásoskodók, a római kat. hierarchia felszínre került volna. A pápai Róma tulajdonképpen a pogány Rómának a folytatása, mind a kettő az ördögvallást üzték. Eppenígy, amint *meunim* „lakásokat“ jelent s Maan lakásaira vonatkozik, aképpen állítja a római katolikus hierarchia, hogy Isten lakóhelyén, az egyházban áll és Isten helyettese vagy kizárólagos képviselője a földön. Ezért ezek az Ammonnal és Moábbal a felkelésben szövetségben állók kétségkívül a vallásos elemre, főképpen pedig a római katolikus hierarchiára vonatkozik, amely ez ördögi tömegben vezető szerepet játszik. Ezek az egyetemes csoportok azok, amelyek ma azok ellen esküdtek, akik Isten és Királya oldalán állanak s akiket elpusztítani törekcsenek.

Ezsdrás és Nehémiás is megemlítenek egyeseket e meuniták közül, akik eljöttek, hogy templomi Netünimiek vagy segítők legyenek. Így ma is vannak többen, akik egykor vallásoskodók voltak és a lakásuk a római kat. hierarchiánál vagy más vallásoskodóknál volt, abból kimenekültek, Isten népe tagjaivá lettek és mint segítők Isten népéhez csatlakoztak. Ebből láthatjuk, hogy egyesek a „nagy sokaság“ közül egykor vallásoskodók voltak vagy a vallásos tömeghez tartoztak, most pedig Isten népévé és a templomban segítők lesznek. (Ezsdrás 2:43-50; Nehémiás 7:46-52) A Seir hegye, amely az ördögvallást és a vallásoskodókat szemlélteti, a Szentírás tanúsága szerint el kell pusztuljon: „A mint te örülte Izrael háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztíva légy Seir hegye és mind egészen Edóm, és megtudják, hogy én vagyok Jehova!“ — Ezekiel 35:15.

A fentebb vázolt militarista elem vagy az egyetemes háborús tömeg, akik összeesküdtek a Jósafát elleni harcra, a Jordántól és a Holttengerig keletre s az Araba a Holttenger [pusztaságja] alatti vidékről jött fel. Mivel Jeruzsálem és Júda a Jordán és a Holttenger nyugati oldalán feküdt, a Moáb, Ammon és a Seir hegy [Meuniták] hadereje a Holttenger déli végén körül s annak nyugati partján vagy a partvidéken felfelé En-

gödi felé kellett meneteljenek, s ez nyilvánvalóan annak az útnak látszik, amelyen felvonultak. Erről a szövetséges összeesküvő tömegről van megírva, hogy felvonultak „Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele”. Jósafát Jehova felkent királyja volt Isten szövetséges népe felett Jeruzsálemben s ezért taláiban szemléltette Isten most földön évi népének a parancsolóját és uralkodóját. Nagyon taláiban alkalmazható erre a zoltáros következő prófétai szavai: „Miért dühösködnek a pogányok [nemzetek], és gondolnak hiábavalóságot a népek? A föld királyai felkereskednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak Jehova ellen és az ő felkentje ellen: 'Szaggassuk le az ő billenseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket!'” (2. zoltár 1—3) Ezek a prófétai szavak most kétségkívül arra vonatkoznak, amit az ellenség Isten felkent Királya és annak királyi népe ellen hozott.

19. „Jósafát” jelentése „Jehova ítélte”, vagyis igazolt. (McClintock and Strong) Következésképpen Jósafát Krisztus Jézust szemléltette, Jehova felkentjét, aki 1914 óta a trónon ül, a királyi hivatalába iktatott s aki Jehova nevét igazolja. Erről a Jósafátról van megírva, hogy „Jósafát... teljes szívvel kereste Jehovát”. Őt követte a hitlen Akházia, akit Jéhü megölt. (Kronika II. 22:9) Az előbb mondottak képesítettek bennünket megállapítani az egyesült ellenséget, amely összeesküvést szőtt Isten felkent népének a megsemmisítésére, s ezt éppen ezért tárjuk fel itten.

20. A Kronika II. könyve huszadik részének a jövendölése az összefüggésében vizsgálva, azt mutatja, hogy a „Jehova napjára” vonatkozik s az a Jehova napján teljesebb, amidőn Jehova a maga nevét igazolja. A fentemlített egyesült hadsereg, amely Jósafát királyt kilyáta a harca, Sátán szervezetének mostani egyesült hadseregit szemléltette, amely az Úr ellen és az őt képviselő felkent népe ellen a földön vonul fel. Moábot a Júda és Izrael királyaitól elszennvedett lesújtó vereség mélyen megalázta. Moáb és a szövetséges összeesküvő társai látták azt a jöletet, amelyet a hű Jósafát által kormányzott ország népe élvezett, megkivánták az ottan látottakat és megkísérelték azt a maguk számára megszerezni. Hasonlóképpen kívánta meg Góg és gonosz hadseregei a világ feletti uralmat, amely most Krisztus Jézus alatt áll s amely ez igazságos Király uralma alatt virágozni fog. A kapzsiság e szelleme hajtotta Moáb népét és szövetségeseit Jósafát ellen és azon város ellen, ahova Jehova a nevét helyezte, mégpedig az Ördög, a nagy kapzsi ültetve ama helytelen szellemet az összeesküvők szívébe. Eppenig ma is: az Ördög a kapzsiság és gyűlölet szellemével töltötte el a képviselőit a földön és egyesíti őket Jehova szervezetébe, ahova Jehova a nevét helyezte s amely fölött most Krisztus Jézus, a Király uralkodik. Ily módon állapítja meg Jehova ebben a prófétai képben véglegesen, hogy ma ki az ellenség.

21. Jósafát megőrizte Jehova előtti tisztaságát, a Jehova azért gondoskodott az ellenségtől való megszabadításáról. E célból kellett felsorakoztassa Jehova az összeesküvőket Jósafát és Jeruzsálem elleni felvonulásukban, s ezt meg is tette. Ez továbbá azt bizonyítja, hogy Jehova gondoskodik a népe oltalmáról és az ellenséget oly helyzetbe kényszeríti, amely azt a romlásba viszi. Kétségkívül oly haremzidulokat végeztet most Jehova az ellenséges hadseregekkel és oly helyzetbe kényszeríti őket, amelyből az Úr felkentjét megtámadják. Az események és állapotok most a felkenteknek alkalmat szolgáltatnak, hogy az Isten iránti ragaszkodásukat és tisztaságukat bebizonyíthassák, s akik Isten szövetséges népe közül bebizonyítják Isten iránti tisztaságukat, megfelelő és jó okot és alkalmat szolgáltatnak Istennek, hogy a népe ellen felvonuló ellenséges hadsereket megsemmisítse.

22. Egy régebbi hasonló példáról a Józsué 11:20-ban van feljegyezve: „Mert Jehovától volt az, hogy megkeményítvén szívüket, hadat menjenek Izrael ellen, hogy elbírják őket; hogy ne legyen nekik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, amint megparancsolta Je-

hova Mózesnek.” (Lásd Zakariás 14:1—3-at is arvonatkozólag, amit Jehova a Sátán hűségével cselekedett, valamint Ezékiel 38 és Jelenések 16:13—16.) Jehova a maga alkalmas idejében és a maga módján gondoskodik a népről, s mivel ezt most felkent népével ismerteti, ennek szilárd reménységet és bátorságot kölcsönöz a szolgálatában való előrelépésre.

23. Az ellenség kétségkívül azt gondolta, hogy Jósafátot a támadás által nagyon meglepi, de az Úr Isten megakadályozta őt ebben: „Ej jöttök pedig a hírnökök és megmondották Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Sírriából, és már Haseson Tamárban vannak; ez az Engédl.” — Kronika II. 20:2.

24. Mivel Jósafát így értesítve lett, elegendő ideje volt a támadásra előkészülni. Eppig tud Krisztus Jézus előre a Sátán haderő támadásáról, amelyet az armageddoni csatában Isten népe ellen intéznek, és az Úr Jézus az angyalai által közvetíti ezt a figyelmeztetést a most földön élő hű népének, s ez a figyelmeztetés továbbítja a társaikhoz is. A próféta a közelgő támadásról írja, amidőn Góg, Sítán hadvezére a haderőt Jehova felkentje ellen vezeti: „És lésszen azon a napon, amely napon Góg eljő Izrael földje ellen, ezt mondja Jehova Isten, felszáll haragom orromban.” — Ezékiel 38:18.

25. Jehova most előre figyelmezteti hű népét a közelgő támadásra, s ezt azáltal teszi, hogy Krisztus Jézus által a templomban feltárja a templom-sereg előtt ezeket az igazságokat, s általuk másokat is felvilágosít a jövendölések értelmére. Az Úr figyelmeztetését a földön a hű hírnökei és szolgálói által hirdetteti, s ezek megszívlelik ezt. A félénkek és közömbösek, valamint a „gonosz szolga” azonban — noha egy bizonyos mértékben a Szentírásban ismerősek — nem szólnak semmit, hogy legalább a jóakarató embereket figyelmeztessék; mert attól félnek, hogy az ellenség megharagszik a leleplezése miatt, valamint attól is félnek, hogy ők, a közömbösek, a „gonosz szolga” és a félénkek a saját kárunkra rossz hírbe kerülnek.

26. Jósafátnak mondotta a hozzá jövő hű hírnök: „Egy nagy sokaság jön ellened.” Ma az Ördög egész szervezete döntő támadásra készül Isten népe ellen, amely most Krisztus Jézus, a Király parancsnoksága alatt áll. A közvetlenül a Góg, az Ördög hadvezére parancsnoksága alatt álló ellenség, amelynek a soraiiban egy egész sereg démon és Sítán összes földi képviselői vannak, a kereskedelmi, politikai és vallásos elemek, a „gonosz szolga”-osztály és mások, együtt vonulnak fel most mint egy hatalmas tömeg, elhatározván azok megsemmisítését, akik Jehovát szolgálják. Erről az istentelen tömegről van megírva: „És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovontlók mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. És feljössz az én népem, Izrael ellen, mint a felleg, hogy behorítsd a földet, az utolsó időkben lésszen ez, és hoziak téged az én földemre, hogy a pogányok [nemzetek] megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemük láttára, Gógi” (Ezékiel 38:15, 16) Egy másik prófétája úgy is leírja Jehova a harc e napját. (Jóel 3:9—14) E napot vázolván, mondja az Úr: „És látán, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, aki a lovon ül és az ő serege ellen. És megfogott a fenevad és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat tette ő előtt, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad helyegét felvették s akik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vetettek.” — Jelenések 19:19, 20.

27. Annak bizonyítékául, hogy a hatalmas, a Jeruzsálem ellen felvonuló sereg nem Isten népéhez tartozott, hanem ezek az Úr összeesküvő ellenségei voltak, mondja a Jósafátnak eljuttatott jelentésről szóló feljegyzés: „Egy nagy tömeg jön a tenger tulsó oldaláról”, ahol az isenollemus lakosok tartózkodtak. Az *Elberfeldi Luther és Károli*-fordítás szerint „Sírriából, de a *Schalehter*-fordításban ezt olvassuk: „Edomhól”. A feljegyzés egyetlen helye sem mondja, hogy Sírriaiak lettek volna

az előképes Jeruzsálem ellen felvonuló ellenséges hadseregben. A Jósafáthoz jövő hírnök jelentette, hogy az ellenség már „Háséson-Tamárban van, ez az Engédi”. Ez Júda területéhez tartozott. Ebből kitűnik, hogy az ellenség egy pontot Jeruzsálemtől körül-belül harminc mérföldre ért el, egy pontot, amely körül-belül a Holt-tenger nyugati síkságának vagy partjának a közepén feküdt, a Júdabeliek területén. Ez sok szőlőhegy helyén volt. „Háséson-Tamár” jelentése „pálma-osztály”. „Engédi” jelentése vizek „forrása”, ahol sok szőlőhegyek voltak. Az egyesült ellenség tehát benyomult a Júda földjére [ami az ellenjelműben Jehova népének a helyét jelenti] és hirtokába vette a pálmafákat, a forrásokat és a szőlőhegyeket. Az Ördög haderői ma benyomultak Isten házába tanúi tevékenységének a területére és letaposták ezt a területet. Ezek Isten szolgálói közül egyeseket [a pálmafák által előárnyékolva] és a munkájuk gyümölcsét (92. zsoltár 13) hatalmukba kerítették és elzárták a víz forrásait, illetve az igazság folyását Isten népétől és az igazságkoreszektől. Feltűnő példákat láthatunk ma erről Németországban, Olaszországban, Trinidadban, Észak- és Délrhodéziában és a föld más tájain. Az egyesült ellenség azok ellen vonul fel, akik pálmaágakat tartanak — a Jonadábosztály ellen —, amely pálmaágakat az olismerésük jeléül és Jehova és felkent Királya tiszteletére lengetnek, s az ellenség mindent elkövet, hogy a Jonadábokat elfordítsa az igazságtól s a vízforrások által előárnyékolta igazság áradatától és életfenntartójukat, illetve Isten Igéjét megsemmisítse.

20 Az ellenség közeledésének a híro természetesen nagy izgalmat és aggodalmat kellett keltsen Jósafátnál és a vele szoros összeköttetésben lévőknél. A prófétai kép e részének a beteljesedése különösen az Úr felkenetire vonatkozik, akik most a földön vannak, de azokra is vonatkozik, akik Istenbe és Krisztus Jézusba vetett hálalommal az Úr szervezetébe menekültek. Amidőn Jósafát tudomást szerzett a támadás híréből, utat és módot keresett a rohammal való szembezállásra. „Megfélemlék azért Jósafát, és Jehovát kezdte keresni, és egész Júda országában bűjtőt hirdetett.” — Krónika II. 20: 3.

21 „A Jehova félelme feje [kezdet] a bölcsességek; a bölcsességet és a tanítást a bolondok megutálják.” (Példab. 1: 7) Isten népe értelmét és értelmet nyert arra vonatkozólag, hogy a mennyben egy háború zajlott le s az ellenség most Isten szervezetének a földi része ellen vonul fel, s ez félelmet kellett keltsen bennük, ami meg is történt, de ez arra indította a hűségeseket, hogy értelmet szerezzenek az Úr szájából. Amidőn aztán így felvilágosításra és értelemtre törekedtek, az Úr értelmet nyújtott nekik a mennyi háború lefolyásáról és a királyság kezdetéről, mire a *Watch Tower* 1925 márciusi számában leközöltetett „A nemzet születése” című cikk. Ez a cikk egy valódi izgalmat vagy megrázkódtatást idézett elő Isten hitvalló népe sorában, a hűségeseket tevékenységre készítette, s az ellenkezőket is arra indította, hogy kinyilvánítsák magukat. Abban a cikkben az Úr kimutatta népe előtt Sätán szövetséges haderőit és kinyilatkoztatta előttük, hogy ezek most felvonulóban vannak az Úr szolgálói elleni támadásra és elvannak határozva, hogy mindenkit megsemmisítsenek, akikre az Úr Jézus a bizonyosságát bízta, azt a népet, amely Isten parancsait megtartja. Először is nyilvánvalóvá lett, hogy biztosan egy valóságos hadakozás kell keresztül menjen. (Jel. 12: 17) Abban a cikkben a következő magyarázat jelent meg: „Ne essetek abba a hibába, hogy ezt a háborút egy könnyű vagy jelentéktelen ügyként kezeljétek. Sätán minden elgondolható módszert megpróbál, hogy Sion maradékát megsemmisítse. . . A harc folyamatosan van a legvégsőbb hátságig.” Így világoztotta fel az Úr a népet a földön az ellenség egyesült törekvéseit illetőleg, amely Sätán vezetése alatt mindenkit meg akar semmisíteni, aki az Úr oldalán áll. Sätán akkor megpróbálta megakadályozni a nemzet születéséről szóló cikk megjelenését, ami azonban nem sikerült neki. Ennek a cikknek a megjele-

nése a kezdete volt a Jehova neve igazolására vonatkozó nagy vitakérdés feltárására, amelynek most el kell dölnie. Jehova népe felismerte, hogy Jehova Isten a Királyát a trónjára ültette s most a Legfelségesebb nevének igazoltatnia kell, s hogy ez egy valóságos háborúhoz kell vezetessen. A hűségesek félték Istent és a szükséges elővigyázattal jártak el, mindazáltal azzal a szilárd elhatározással, hogy Isten akaratát cselekszik és Istenbe vetik bizodalmutukat, és ő belé vetették minden reménységüket s ezt teszik most is.

22 A Sion földi maradékának tagjai a Jehova ábrázatát és vezetését keresték. Meglátták, hogy hogyan nyomul az ellenség az Istentől nekik adott tevékenységi területre, s Jehova népe teljesen az Úr szolgálataira szentelte magát, amennyiben házanként bizonyosságot tett, s a harc attól kezdve mind hevesebb kezdett lenni. „A nemzet születése” című cikk megjelenése után 1925 augusztusában ki lett adva a „hét utolsó csapás” nevezetű „pohara”. A jövődőlés kinyilatkoztatta, aminek következnie kellett, s az események megmutatják, ami most e jövődőlés beteljesedéseként valóban bekövetkezett. „A negyedik angyal is trombitált, és megveretett a napnak harmad része [ami elhomályosította az ellenjelműes Moábiták, Ammoniták és Meuniták fényességét] és a holdnak harmadrésze és a csillagok harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak [a Moábiták, Ammoniták és Meuniták] harmadrésze, és a nap az ő harmadrészében ne fénylőjék, és az éjszaka hasonlóképpen. És láték és hallék az ég közepette egy angyalt repülni, aki ezt mondja nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld [Sätán szervezete egész látható része] lakóinak [Moáb, Ammon és a Seir hegye] a három angyal trombitájának többi szavai miatt, akik még trombitálni fognak!” — Jelenések 8: 12, 13.

23 Azután az igazság és Sätán képviselői között a harc mind hevesebb lett. Az *Isten hárfája* című ártatlan könyv lett terjesztve az *Irástannmányokkal* együtt, ez azonban majdnem semmi ellenségeskedést nem idézett elő. 1926 tavaszán azonban ki lett adva a *Szabadulás* könyv, amely határozottan és nyomatékosan feltárta, hogy a két ellenséges szervezet között egy végülkötet fog lejátszani s ez Armageddonban lesz megvívva, ez pedig az ellenséget rendkívül megharagította. Az egész földön mindenütt, ahol Isten népe az igazság üzenetét hirdette, kezdett a harc fokozódni. 1926-ban Németországban Jehova 897 tanuját tartoztatták le, mivel az evangéliumot hirdették, s az üldözés Németországban attól kezdve fokozódott. A házankénti bizonyoságtévő munka — különösen vasárnaponként — a hűségesek által 1926 óta felvetetett és szorgalmasan végzetett. A németországi Jehova tanúi letartoztatottjainak száma 1927-ben 1169-re emelkedett. 1928-ban a letartoztatások Németországban még jobban fokozódtak, és ugyanabban az évben megkezdődött Jehova tanúinak az üldözése és letartoztatása New Jersey-ben és az Egyesült Államok más vidékein is. Nagyon széles területen támadást kezdett az ellenség Jehova tanúi ellen, mégpedig röviddel a két nagy jelnek az égből való megjelenése után, amelyek azt megelőzőleg az *Örtoronnyban* ismeretve lettek, s ez a két jel Jehova szervezete és Sätán szervezete. A *Watch Tower* 1926 január 1-i számában megjelenő „Ki fogja Jehovát tisztelni?” című cikkben hangsúlyozva lett az a tényállás, hogy Jehova Istennek egy nagy hadereje van, amely Sätán szervezete ellen harcolni fog és azt megsemmisíti, s hogy Jehova Istennek feltett szándéka, hogy nevet szerez magának. Isten népe kezdett felvilágosodni és nagyobb tevékenységre lett buzdítva mint valaha. Röviddel azután következett a londoni rezolúció „A világ uralkodóinak való bizonyoságtévé”-című, amely nyílt hadüzenetet jelentett az ellenséges szervezetnek, különösen pedig a „fenevad királyiszkének”. — Jelenések 16: 10, 11.

24 Jehova tanúi megkezdtek a királyság üzenetének rádióval való hirdetését, s ez felingerelte az ellenséget, mire erőiesen a rádió használata ellen lépett fel. Az Isten népe és a rádiótevékenység elleni harc az ellenség részéről azután Washington, D. C.-be vonult, s ez a vita

megnyitotta az utat Jehova tanui számára és lehetővé tette nekik, hogy a *National Broadcasting Company* [Nemzeti rádió-társaság] rádióhálózatát Isten üzenetének a torontói (Kanada) kongresszusáról való közvetítésére használják. Ebben a rádióelőadásban a Sátán szervezetének egyesült elemel világosan látnak leplezve. Ez az üzenet az ellenjelképes Moabitákat, Ammonitákat és Mennitákat vagy a Seir hegyi vallásokodókat annyira haragra gerjesztette, hogy ottól kezdve a *National Broadcasting Company* szerelvényének a használatát Jehova tanuitól egyszer és mindenkorra megtagadták. A harc hevesebbé lett, és Jehova tanui még jobban igyekeztek a bizonyoságtévő munkát a rádió útján fejleszteni. Amerikában, Kanadában és más helyeken rádióadókat építettek és azokat felhasználták. 1928-ban a kanadai kormány megtagadta a Jehova tanui tulajdonát képező rádióadókat engedélyének a megújítását. A Jehova tanui elleni támadás mindjobban kiterjedt, ami őket nagyobb istenfélelemre indította, mely aggodalommal töltötte el és arra készítette, hogy az Úr ábrázatát és vezetését keressék.

"Ezen a ponton Jósafát Isten népének a földi tevékenységét árnyékolta elő. Amint a prófétai kép mondja: „Jehovát kezdte keresni és egész Júda országában bűjtőt hirdetett.“ (Kron. II, 20:3) Ezt nem lehet arra magyarázni, hogy Jehova tanui az ellenség részvétét keresték volna, hanem ez azt jelenti, hogy az Isten akaratának a jobb megértését keresték, mivel tudni szerették volna, hogy mit kell tenniük. „Bűjtőt” szöveget „száját betakarni” jelent. „Pedig én az ő betegségükben gyászba öltöztem, bűjtőt gyötörtem, lelkemet, imádságom keblomra vissza-vissza szállt.“ (35. zoltár 13) „Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt meg engem, a te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám. Ha a sírok és bűjtöléssel gyötöröm lelkemet, az is gyalázatomra válik. Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nekik.“ (69. zoltár 10-12) „Térdeim tántorognak a bűjtöléstől, és testem lesoványodott. Sőt gyalázatossá lettem előttük; ha látnak engem, fejüket csóválják.“ (109. zoltár 24, 25) Ha Isten népét veszély fenyegeti, Isten azt akarja, hogy ily módon az ő ábrázatát keresse. „De még most is így szól Jehova: Térjétek meg hozzám teljes szívetek szerint; bűjtöléssel is, sírissal is, keserűséggel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjétek meg Jehovához, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkodik a gonosz miatt. Fújjatok kürtöt a Sionon, szenteljétek bűjtőt, hirdessétek gyűlést! Akkor buzgó lesz Jehova szeretete az ő földre iránt, és kegyelmez az ő népének.“ (Jóel 2:12, 13, 15, 18) „Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, aki Susánban találtatik, bűjtöljétek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bűjtölünk és eképpön megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elvesztek!“ (Ezter. 4:16) Így nyújtott az Úr figyelmeztető példákat népe vezetésére a mostani nyomorúságos időre.

"A bűjtölés célja önmegtartóztatás oly dolgokban, ami az embernek szorakozást jelentene, hogy utat és módot találhasson Isten szolgálatára és még alaposabb és hatékonyabb megismerésre. (Esaías 58:13) A bűjtöléssel nem azt a célt kell követni, hogy az emberek felszólalását vagy részvétét megnyerjük. (Máté 6:16-18) Ennek nem az a célja, hogy valaki nagyon jónak és jámbornak tünjék fel vagy a fejét káka módra locatgasszák, hogy mások részvétét felkeltse (Esaías 58:5), hanem éppen ellenkezőleg azt jelenti, hogy bátran sikorra szálljon az Úr mellett, — akármilyen gyalázatot is szűrőltessen Isten szolgáira — és magát s önmagától mindezt megtagadjon, ami az Úr rávonatközö akaratának a helyes megértésében akadályozhatná. Ez az önmegtartóztatás átja testi szenvedésekkel, amelyeket mások nem szíveskednek, hogy lássanak. Az Úr iránti hű odaadás miatt hoz ez az út gyalázatot minden egyesre az ellenség részéről. Ez jelenti, hogy az ember magát a világ

előtt semmivé tegye, teljesen meghajoljon Isten hatalma keze alatt s ezt örömmel tegye, amennyiben magát nyitva a Legfelségesebb hírnökeként és szolgájaként ismerelli.

"A feljegyzés szerint a bűjt, egész Júda országában ki lett hirdetve. A beteljesedésnél ez azt jelenti, hogy mindazok, akik a világhól Jehova néve számára kiválasztottak, elhívták, hogy tagadják meg önmagukat és nagyobb figyelmet szenteljenek a Jehova Isten szolgálatának. Erre a tényállásra vannak figyelmeztetve az Úrtól a templomban, aki az őt képviselő földi szervezet által cselekszik. Ezzel összhangban hívta fel a *Watch Tower* 1926 május 1-i száma a figyelmet az úgynevezett „Jellemfejlesztés” csalóka voltára. Kimutatta, hogy ha valaki magát teljesen Istennek szentelő és szövetségben áll Isten akaratának a cselekvésére, ennek megfelelően — amint az Úr megparancsolta — szorgalmasan és komolyan Isten szolgálatához kell lásson és így kell megátartása az Istennel kötött szövetségét, ahelyett, hogy magára vállalná önmagának a tökéletessé és jámborrá való tételét. A maradék tagjai felismerték azután, hogy mennyire fontos a Jehovával kötött szövetségük megtartása s hogy tevékenyen, serényen és szorgalmasan részt vegyenek a királyság üzenetének a hirdetésében. Ettől kezdve az Úr nagyobb szolgálati alkalmakat nyújtott népének, s az összes hűségesek a királyság üzenetének a hirdetőivé lettek.

"Amidőn aztán a bizonyoságtévő munka gyarapodott és Jehova tanui bátran és örömmel hozzáálltak a szövetségükkel kapcsolatos kötelességek teljesítéséhez, az ellenség részéről fonyegató veszély szemmel láthatóbbá lett. A „római katolikus tekintély-hierarchia”, amely a valóságban egy kereskedelempolitikai szervezet s amely a vallás leple alatt működik, aktívabban hozzá látott Isten hű tanuinak a támadásához és üldözésükre más erőket is igénybe vett. 1929-ben a pápa és Mussolini, Olaszország fanatikus politikai uralkodója szövetséget kötöttek és a Pápa visszanyerte időleges uralmát a nemzetek között. Azután az Úr szervezete kiadta az *Elet* című könyvet, amely a tizenkettedik fejezetben a Jehova nevének az igazolására hívta fel a figyelmet. Ezután következett a *Jövendölés* című könyv kiadása, amely világosan feltárja, hogy a Jehova nevének az igazolása a legkiemelkedőbb vitakérdést képezi, amelyet most egyszer és mindenkorra el kell dönteni. A náci, illetve Németországnak Isten- és királyságellenes társasága azután még szigorúbban hozzá látott Jehova tanuinak az üldözéséhez s őket ebben különösen a „római katolikus tekintély-hierarchia” s az általuk képviselt kereskedelmi érdekcsoportok támogatták, ösztönözték, tanácsolták és vezették. Júda egyesült ellenségeihez hasonlóan, kezdtek meg ekkor Sátán szervezetének az egyesült elemi a támadásra való felvonulást Istennek Armageddonhoz, a „seregterhez” üsz szeggyűjtött népe ellen. Jehova Krisztus Jézus, legfőbb megbízottja útján ugyanezektől folytatta az ellenséget oly állásba kényszeríteni, amint azt akarta, s ugyanakkor felvilágosította a népet, hogy a végharc napja nagyon közel van. Ezek a dolgok már régen ki lettek mutatva a prófétai képen s a mi oktatásunkra jegyeztettek fel. Isten bejelentett szándékát képezi, hogy most megsokasítsa a népe tagjainak az ismeretét és megerősítse reménységüket, amennyiben megérteti velük az ellenséges támadás végleges kimenetelét. Az itt vizsgálat tárgyát képező s a jövendölésben feljegyzett prófétai kép éppen a népnek ily módon való felvilágosítását kell szolgálatja. Vágyakozó kívánsággal keresi azért Isten népe továbbra is az ő ábrázatát és nagyobb ismeretre törekszik, és Isten nagyobb ismeretben részesíti és így megerősíti a reménységét. Ez a jövendölés Isten népének, különösen pedig a maradék tagjainak az oktatását szolgálja, amennyiben kimutatja, hogyan kell viselkedjenek és melyik a helyes eljárás mód számukra, hogy biztosak lehessenek a Legfelségesebb keze által való oltalomban és vezetésben. Jehova népe ebben az időben nagyobb érdeklődéssel tanulmányozza a jöve-

döléseket, mert az események kétségkívül mutatják, hogy az ellenség hogyan nyomul fel: Isten népe ellen, a ezt a népet az a kívánság hevíti, hogy a végleges ki-
mentetelt megismerje s meg is kell ismerje.

Tanulmánykérdések

1. Hogyan mutatják íráshelyek és tények, hogy Jehova előre meghatározott időket és időszakokat a feltett szándéka végrehajtására? Milyen munkának a végrehajtását kívánja mostan? És mely eszközöket használ fel e célra? Milyen módon képes az ő népe megérteni feltett szándékát és résztvenni annak végrehajtásában?
- 2, 3. Mire vonatkozik az itt megvizsgálandó kép? Hogyan van ez kimutatva? Mire vonatkozik az „azután” szó? (Kronika II. 20:1) Hasonlítsd össze ezt az Esaiás 1:26-28 Jövendölésével és azzal, ami annak beteljesedéseképpen történik!
4. Mutasd ki, hogyan jövendölte meg előre a Jósafátról szóló feljegyzés Krisztus Jézus elfövetelét és a népnek hozzá való összegyűjtését, valamint népének megtisztítását!
5. Hogyan teljeseedik Jósafátnak a Kronika II. 19:5-ben feljegyzett eljárása? Hasonlítsd össze az ő utasítását, amint az a 6-8 versekben fel van jegyezve?
- 6-10. Milyen fontos oktatások tűnnek ki most Isten templomban lévő ellenjelképe népe számára a 9 és 10. versekből? Valamint a 11. versből?
- 11, 12. Magyarázd meg a Kronika II. 20:1-ben feljegyzett eljárást! Alkalmazd a prófétai képet!
13. Kiket árnyékolta elő itt az Edomilak és hogyan?
14. Kiket árnyékolta elő az Ammoniták? És mely tények jellemzik ezeknek a Jósafát elleni egyesült fellépése beteljesülésében való részüket?
15. Mikor és hogyan történik a királyok láncraftzése és a főembereknek vas-bilincsekbe való verése? Mit kell érteni a „bilincsek” és „köteleik” alatt? (2. zsol-

- tár 3) és hogyan törekzenek megszabadulni ezektől az uralkodó hatalmak?
- 16, 17. Kik voltak a „Mojabbak”? Mely tényekből láthatjuk világosan a Jövendölés beteljesülésében őket és a „Moáb és Ammoniták” való „szőnyegüket”? Mit árnyékolta elő a „Seit hegye”?
  - 18-20. Magyarázd meg, hogyan van bemutatva a Kronika II. huszadik fejezete összefüggése által a Jövendölés alkalmazásának és teljesülésének ideje!
  21. Mely tanulságot vonhatja le korunkban Jehova népe azon tényből, hogy Jósafát megőrizte tisztaságát és megszabadult?
  - 22-25. Hogyan figyelmezteti Jehova a népet előre és képeleti az Isten szolgálatának bátor és bizalomteljes folytatására?
  - 26, 27. Kire vonatkozik az ellenjelképben a 2. versben említett „nagy tömeg”? Milyen prófétai jelentősége van annak, hogy ezek „Jósafát ellen vonultak” és máris „Engedlően” voltak?
  - 28, 29. „Megfelemlék azért Jósafát.” Utalj a prófétai kép o részének a teljesülésére, mégpedig a 2. vers prófétai feljegyzésével kapcsolatban!
  - 30-32. Sorold fel tényeket, amelyek a két ellenséges szervezet közötti harc kezdetét és fokozódását jellemzik!
  - 33, 34. Mi lett előárnyékolva azáltal, hogy Jósafát Jehova ábrázatát kezdte keresni? Mit jelent a „bőjtölés” és mi annak a célja?
  35. Hogyan hirdették „bőjtöt Jósafát” a beteljesedésben „egész Júda országában”? És milyen hatást váltott ki ez Isten szövetséges népénél?
  36. Milyen tényekből tűnik ki világosan a prófétai kép beteljesedésénél a „Júda egyesült ellenségeinek” a hiányomulása és Jehovának a végülközetre vonatkozó oktatása a néppel szemben? Mily célt követett Jehova o prófétai kép szerzésével a az arról szóló feljegyzés elkészítésével, valamint hogy annak értelmét most feltárja népe előtt?

(Angol W. 1938 július 1.)

Az ő háborúja

II. rész

„Ne féljétek a harc Istenét” -- Kronika II. 20:15.

JEHOVA felépíttette Jeruzsálem városát, a templomot ott felállíttatta és abba helyeztette nevét. (Kronika I. 9:3) „Hanem azt a helyet, amelyet kíválaszt Jehova, a ti Istenetek minden törzsetek közül, hogy az ő nevével oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjétek.” (Mózes V. 12:5) Hasonlítsd össze ezt a Jéhova Krisztus Jézust az ő szervezete, Jeruzsálem vagy Sion felépítésére, s a templom fel van állítva, amely Krisztus Jézusból és teste hű tagjaiból áll. A prófétai képben Jehova temploma az imádság helye volt, és Isten királyi háza a beteljesülésben szintén az a hely, ahol a Legfelsőbb ábrázatát keresik. Ezzel összhangban gyűjtötte össze Jósafát a népet az imádkozás és fohászokodás helyére, amilyen az üzenetet megkapta. (Kronika II. 20:4) Nagy veszedelmet sejtven és annak szükségességét, hogy az Ur ábrázatát keressék, elhagyták kényelmes lakásukat Júda népei és siettek Isten házába, hogy ott ismeretet keressenek és megtudják, hogy mit kell tenniük. Az Urért való egyesült szolgálat világraszóló megszervezésére Jehova tanúi egy hasonló összejövetele kezdődött. 1925-ben, amidőn az általános szolgálati munka kezdetét vette, amely 1927 óta a vasárnapi házankénti bizonyágtévő munka egységese keresztfelvittele céljából az egész földön nyomakodóan figyelembe lett véve és végeztetett. 1932-ben Isten ellenjelképes temploma, Isten felkent népe körülötti összejövetelekkel kapcsolatos tömegakciókat szervezett a szolgálatra és végre is hajtottta, s ez a munka azóta is folyamatosan van. E munka végzésének az érdekében Isten hű népének a tagjai — az úttörők külsősen — elhagyták kényelmes lakásukat, a gyűlölköző helyre siettek és a hadszíntér valamely helyére vonultak, amely nekik ki utaltatott a királyság üzenetének a hirdetése céljából, ez pedig történt, mintán az

Urót a szervezete útján kioktattattak a teendőket és kötelességeket illetőleg.

Jósafát és a nép a Jeruzsálemi templomba mentek, hogy az Urat megkeressék. (Angol *Rotherham* szerint) Itt volt az ideje, hogy felvilágosítást vagy ismeretet keressenek az Urnál a templomban, ahova a népnek az ő parancsai szerint ily alkalmakkor fordulni kellett. Az Izraelitáknak ez az összejövetele egy előkép volt, s az erről szóló beszámoló Istennek most földön élő népe érdekében jegyeztetett fel. A mondottak igazolására a tényekre hivatkozunk. 1918 előtt Isten népe abban a tévedésben vagy tévhitben volt, hogy a „felső hatalmasságok” a világ kormányainak a hivatalnokaihoz állanak, amelyeknek mindenki alá kell rendelje magát, még ha ez az alárendeltség ellentétben volna is Isten törvényével. Az a tényállás, hogy abban az időben a világ kormányainak a hivatalnokai Jehova tanuit akadályozták a királyság üzenetének a hirdetésében, arra indította Jehova tanuit, hogy a dolgok alaposan megvizsgálják és az Urót a dologban felvilágosítást kérjenek; s mintán Isten népe az Urat megkerülte s az Igéjét megvizsgálta, meggyőződött arról, hogy a „felső hatalmasságok” Jehova Isten és Krisztus Jézus alkotják, senki más. (Róma 13:1) Amidőn aztán tovább keresték az Ur ábrázatát, 1928 vége felé kinyilatkoztatta népe előtt az *Ortorony* által, hogy a szellemi Izrael hű maradéka közül egyesek megöltalmaztatnak és Armageddönt tülelnek, s hogy csak akkor lehetnek hűségesek, ha teljesen alárendelik magukat Istennek és Krisztus Jézusnak, a tényleges „felső hatalmasságoknak” a nekik engedelmességeknek. A *Watch Tower* 1929 júniusi (*Az Ortorony* 1929 aug.) számában Jehova a népe előtt világosan és félreérthetetlenül feltárta, hogy a „felső hatalmasságok” Isten és Krisztus Jézus, s hogy ha emberek vagy

valamely emberek által felállított kormány oly törvényeket adna ki, amelyek ellentétben vannak Isten törvényével, Isten szövetséges népe ily esetben Isten parancsainak kell engedelmeskedjenek és nem emberekének. Ez felelet volt Jehova népe kérdézősködésére, amely az előképes Izraeliták kérdézősködéséhez hasonló volt. Az utóbb említett cikkben nyomatékosan fel lett tárva, hogy a felkentek Istennek és Krisztus Jézusnak kell engedelmeskedjenek és nem alkalmazkodhatnak a Sátán szervezete előírásaihoz vagy törvényeihez, ha Sátán szervezetének egy ily előírás vagy törvénye ellentétben van Isten kifejezett parancsaival. A felkentek abban felismerték mint soha azelőtt, hogy a királyság ezen evangéliumát szorgalmasan hirdetniük kell a világi kormányzatok minden ellenállására való tekintet nélkül. Isten népének áldozása ezután szaporodni kezdett, és az Isten szövetséges népe elleni ezen áldozások és támadások még szorosabban összefűzte őket a szervezetben, az ő templomában. Miként az előképes Izraelitáknál „Telgyülletek Júda minden városából Jeruzsálembe”, Isten szervezetébe, hogy az ő ábrázatát keressék. 1929 óta világosan felismerték Isten szövetséges népének a csoportjai az egész világon a Jehova és felkent Királya iránti köteleességeiket, és magukat Jehova szervezetének egy részeként nyilatkoztatták ki. Az Úr Jézus Krisztus közvetlen parancsnoksága alatt állván, csoportokba szervezkedtek a szisztematikus szolgálatra és egyértelműen működtek együtt Isten dicsőítésére. Más szavakkal kifejezve: a földön minden néven nevezett állítólagos kereszténytől világosan megkülönböztetett népé lettek. Az ily cselekedet szükségességét mélyen átérzve, azután Jehova tanúi készségesen előjöttek különböző vidékekről, elhagyván kényelmes lakásaikat és egymáshoz csatlakoztak a biznyságtövis szolgálatában, miáltal szemelített tartották azt a nagy kiváltságot, hogy részt vehetnek Jehova nevének az igazolásában. Arra a figyelmeztetésre gondoltak és gondoltak továbbra is, amely Jehova népének az ő prófétája által áldott: „Szeressétek Jehovát mind ti ő kedveltjei! A hűségesséket megőrzi Jehova és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek. Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok Jehovát!” — 31. zsolttár 24, 25.

“Az Isten népet fenyegető veszély egyesítette ezt, s komolyan és szorgalommal kezdett hozzá az Úr Ábrázatát keresni”. Azután felismerték a hűségessék, hogy Jehova az ő templomszervezetében lakik s hogy az ő szelleme a templomseregben nyugszik. Az ellenség fenyegető tartása őket teljes tudatára ébresztette annak a ténynek, hogy minden oltalmuk és üdvösségük Jehovától származik Krisztus Jézus által s hogy minden bizodalmutat egyedül az Úrba kell vessék. Szilárdan és komolyan egyesültek a templomba imádkozásra és áldozásra. A hűségessék látták, hogyan voltak teljesen elszakadva a Sátán világtól és semmilyen részét nem alkották a világnak és a bizodalmutat nem hadseregekbe vagy hűsökhöz vagy hadi szerekbe vagy testi fegyverekbe vetették, hanem kizárólag az Úrba. E hűségessék számára nem létezett vagy létezik lemenni Egyiptomba, hogy ott védelmet és üdvösséget keressenek. (Esaías 31: 1) Ezek el voltak és vannak határozva, hogy minden dolgot eltávolítanak maguktól, amely nincs összhangban Istennek és törvényével s ettől kezdve egyedül Istenre és a számukra tett intézkedésre támaszkodnak. Akkor alkalmas idő volt — és most is van — arra, hogy az egykori Salamon királyhoz hasonlóan imádkozzanak: „Hűség és földön, ha dőghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalya jön reánk: Aki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izrael, ha elismeri kiki az ő szívére mért csapást, és kiterjeszti kezét a ház felé: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és légy kegyelmes, és cselekedj azt, hogy kinek-kinek fizess az ő utai szerint, amint megismerted az ő szívet, mert egyedül csak te ismered minden embernek a szívet; hogy féljenek téged mind öltig, míg a földnek színén lakoznak,

amelyet adtál a mi atyáinknak.” „Ha a te néped halálba megy ki az ellensége ellen, az úton, amelyen te kálldó, és imádkozik Jehovához, az úton a város felé fordulván, amelyet magának választottál és a ház felé, amelyet építetted a te nevednek: Hallgasd meg a mennyekből az imádságukat és könyörgésüket, és szerezz nekik igazságot.” — Kir. I. 8: 37—40, 44, 45.

“A hűségessék az Úrhoz imádkoznak a templomban és benne bíznak, hogy vezetni fogja őket az előírásukban és minden veszedelem idején. Tudják jól, hogy az Úr mindenható. Szeretik az Urat, benne bíznak, s szilárdan elhatározták az akarata cselekvését, s azért arra az ígéretre támaszkodnak, hogy minden javukra szolgál, amit történik. — Róma 8: 28.

“Miképpen az Izraeliták Salamon király alatt Jehova Istenhez imádkoztak, úgy imádkoznak most is Jehova tanúi Jehovához. Ugyanakkor pedig tanulmányozzák a törvényeit és biznyságait, hogy kiúthatalják, melyik a számukra előírt cselekvési szabály, amelyekkel vezetettükk kell magukat a Királyság ellenségeivel való előírásukban, hogy az ellenséggel semmiféle megalkuvást ne tegyenek. Látnak, hogy távol kell tartás magukat az ellenség szervezetétől. Amidőn a templomsereg tagjai felismerték az Istenhez és az ő Királyságához való viszonyukat, elhatározták, hogy minden körülmények között engedelmeskednek az Úrnak. Azután elhatározták, hogy az evangélium hirdetésért nem fizetnek büntetést, hanem inkább a büntetőbe mennek abban az esetben, ha a Sátán bírósága hűsönek mondja ki az evangélium prédikálásáért s mivel kitarítottak amellett, hogy Istennek az evangélium prédikálására vonatkozó törvényére hallgatnak. Abban az időben minden üzletszerű jelzés vagy kifejezés meg lett szüntetve, amelynek ily látszata volt. Ha Jehova tanuit letartoztatták és „hájalással” vádolták meg, mert házról-házra jártak és az evangéliumot prédikálták, amennyiben azt nyomatott formában nyújtották át, inkább félreérthetetlenül feltárták a bíróság előtt a vitakérdést, minthogy formai okokra támaszkodtak volna, és hangsúlyozták, hogy engedelmeskedniük kell Istennek az evangélium hirdetésére vonatkozó parancsának. Elfogadtak egy „törvényeségi eljárási rendet”, amelyet azután pontosan be is tartottak, hogy a törvényeséket láthassák, hogy ők valóban Jehova tanúi s az ő nevéért és királyságáért tanuskodnak. Az egyeseknek a Királyság evangéliumának a hirdetése miatti elítélésére való tekintettel és annak ellenére is tömegesen akciókban vonultak ki Jehova tanúi, hogy Jehova nevéért és Királyságáért tanuskodjanak. Tömegesen kivonultak a községekben, biznyságot tettek s az Isten nevéért és Királyságáról biznyságtévést folytatták, nem törődve az áldozásokkal. Erre a célra felhasználták és ma is használják Jehova tanúi elektromos beszélőgépeket, gramofonokat és előadáslemezeket s a ezekkel is hirdetik a világot a Királyság evangéliumát, amint nekik az Úr megparancsolta. — Máté 24: 14.

“Az előképes Izraeliták esetében az egyesült ellenség Jeruzsálem ellen vonult, s a veszély rendkívül fenyegető volt: „és megállott Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezeteiben, Jehova házában az új pítvar előtt.” (Krónika II. 20: 5) Amidőn itt Jósafát az Úr házában vagy az ő templomában állott, Krisztus Jézust árnyékolta elő, ahogy ő a hű maradéka közepette áll, amelyet összegyűjtött a valóságos templomába. A világ minden részéből jöve, a templomban összegyűlve állanak most a hűségessék mint teljesen egyesült és egyértelmű sereg és mint az ő, vagyis Krisztus Jézus „lábai”. Mindannyian Jehovához tekintenek fel és hozzá imádkoznak ofalomért, vezetésért és áldásért. Ott a templomban volt alkalmas hely az Izraeliták számára az imádkozásra, és így áll a helyzet a valóságos templomszertállal is, amint azt Jézus megmondotta: „Meg van írva: Az én házom imádság házában mondatik.” (Máté 21: 13) „és megállott Jósafát... Jehova házában az új pítvar előtt.” Az „új pítvar [Elberfeldi szorint: új előudvar] szavak azt jelentik, hogy Jósafát ezt az új pítvart vagy előudvart a Júda feletti uralkodásának tizennyolc eszten-

deje alatt építette. Ő nem az egész templomot építette, hanem kimutatta Isten háza iránti szeretetét azáltal, hogy egy új pítvárt épített hozzá. Észszerűen elmondhatjuk, hogy ez az új előudvar vagy pítvár a „nagy sokaságot” árnyékolta elő, amely Isten királyi szöke előtt áll, amint azt a Jelenések 7:9—15 vizolja, s amely azért gyülekezett ott össze, hogy közreműködjön Jehova dicsőítésének az éneklésében és részt vegyen a sátoros ünnepeken. Ez az új előudvar a nagyobb helyiséget szemléltette, amelyre az ujonnan érkezettek, a Jonadábok számára van szükség, s így az Úr kimutatja, hogy a maradék és a társaik összegyűlnek az ő magasztalására. Most láthatjuk, hogyan gyülekezik össze a nagy sokaság az Úr háza előtt és zendít rá Jehova és Királya dicsőítésére.

⁷ Salamon imádsága kétségkívül a nagy sokaságot alkotó jóakarátú emberek foglyulkeződésére vonatkozott, így szólván: „Sőt még az idegen is, aki nem a te néped, az Izrael közill való, ha eljő messzeföldről a te nevedért; (mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezdet és kinyújtott karodat), eljön és imádkozik e házban: Te hallgasd meg a mennyeiből, a te lakhelyeidből, és add meg az idegonesek mindazt, amiért hozzád könyörög, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy léged, miképpen a te néped az Izrael; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, amelyet én építettem.” — Királyok I, 8:41—43.

⁸ A kópnek ezzel a részével találóan összhangban van az a megjegyzésre méltó tény, hogy a *Watch Tower* 1932 augusztusi (*Oratorny* 1932 októberi) számában a jóakarátú emberek először lettek Jonadáboknak nevezve, akik végül a nagy sokaságot alkotják; azután pedig a Társulat akkor Bulletinnek nevezett szolgálati lapja 1933 májusban [angolban] egy meghívást intézett a Jonadábokhoz, hogy vegyenek részt Isten Krisztus alatti Királysága ismertetésének a bizonyoságtévesztésében. Ettől kezdve részt vesznek ezek a „más juhok” a bizonyoságtévesztésben, s ezt azok az Izraeliták szemléltették, akik az új előudvarban állottak, akik előtt Jósafát király állott és imádkozott.

⁹ Jósafát imájának a bevezető szavai az Izraelitákat az előképes ígérlet szerinti magként igazolta, amelyet Jehova Ábrahámnak ígért. „És mondta: Oh Jehova, mi atyánk Istene! nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodik a pogányok minden országain? A te kezdedben van erő és hatalom, és senki sincsen, aki ellened megállhatna.” (Kron. II, 20:6) Krisztus Jézus, a Jósafátnál nagyobb a tulajdonképpeni vagy valódi „magja Ábrahámnak”, és most elismeri a földi maradékokat, Isten felkent népét a „Krisztus teste láb”-tagjaiként s így örökbefogadás által az Ábrahám magva egy részeként. Jehova a nagyobb Ábrahám, és a maradék tagjai az ő gyermekei vagy az ő magva, s ők Jehova Istent atyjuknak szólítják, s a nagyobb Jósafátot Krisztus Jézusnak; így a kóp vagy előkép kimutatta, hogyan szólítják Istent mint a Mindenhatót, Őt, a nagy örökkévalóság Királyát. (Jere miás 10:10) 1914 óta Krisztus Jézus, Jehova felkent Királya mint a világ jogszerinti Királya jelenik meg, ott áll „az ellenségek között” (110. zsolttár 1, 2) és megkezdli uralkodását. Itt a maradék nyomafékosan arra van emlékeztetve, hogy Jehova a Legfelségesebb, hogy ő és Krisztus Jézus alkotják a „felső hatalmasságokat”, s hogy az Isten szervezetében minden hatalom Istentől rendeltetett, nem valamely földi teremtménytől. (Róma 13:1—4) 1914-ben a világ királyságai „a mi Urunkél [Jehováé] és az ő Krisztusaiéi” lettek. (Jel. 11:15—18) Jósafát szavainak a szemléltetésénél: „A te kezdedben van az erő és hatalom, és senki sincsen, aki ellened megállhatna”, a most a templomban tartozkodó maradék arra van emlékeztetve, hogy Jehova a Mindenható, az Ellenállhatatlan, hogy ő a szeretett Fiát, Krisztus Jézust minden hatalommal felruházta mennyen és földön, s hogy a Mindenhatónak és felkent Királynak semilyen hatalom nem képes eredményt ellenállani. 1926 után kezdte az Úr az ő népét a különböző címek és nevei jelentőségére

figyelmeztetni. (Lásd *The Watch Tower* 1927 augusztus 1-i; *Oratorny* 1927 novemberi) számát. Ez az ismeret segítette a felkenteknek, hogy az ellenségeiket a helyes szemszögből lássák, és tudják, hogy semmi nem hasonlítható össze Jehovával, a mindenható Istennel. Jobban felismerték mint valaha a kötelességüket és kiváltságukat, hogy neki engedelmességedjenek, tekintet nélkül arra, amit valamely teremtmény a nap alatt gondolhatna vagy mondhatna.

¹⁰ Jósafát látható vezetője alatt, aki annakidején az Úr Jézus Krisztust ábrázolta, kiűzte Isten a Kánaánitákat, Sátán képviselőit. Jósafát itt a Jehovához intézett imájában megemlékezett arról, hogyan biztosított ő a népének oltalmát és gondoskodást és hogyan űzte ki az ellenséget, és az országot Isten barátja, Ábrahám magvának adta örökre. „Oh mi Istenünk! nem te fizetél ki a földnek lakóit a te néped az Izrael előtt, és nem te adtad azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké? (Kron. II, 20:7) Hasonlóképpen kezdődött meg a nemzetek idejének a végén, 1914-ben a „háború az égből”, aminek az lett az eredménye, hogy Sátán és szellemi hordái a mennyből kiűzettek és a földre vették, s hogy minden eddigi tulajdonuk Ábrahám valóságos magvának lett átadva. Mivel a „nemzetek hét ideje” akkor lejártak, a világ véget ért, ami itt Sátán elvitathatatlan uralmát jelenti, s attól az időtől az összes nemzeteknek fel kell tenni a kérdést, hogy el akarják fogadni Krisztus Jézust Királyként, vagy pedig Sátán alatt akarnak maradni s vele elpusztulni? (Luk. 21:24; Mózes III, 26:18—28) Ezzel összhangban mondja Isten prófétája: „Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyánk beszélték el nekünk a dolgot, amelyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. Nemzeteket ítéltél te ki saját kezdeddel, őket [saját népedet] pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted. Mert nem az ő fegyverükkel szereztél [szövetséges néped] földet, s nem az ő karjuk segített nekik; hanem a te jobbold, a te karod és a te orcád világossága, mert kedvelted őket. Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákobnak! Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat.” (44. zsolttár 2—6) Ez a jövődőlés a jelenben Isten szövetséges népére vonatkozik a földön.

¹¹ Jósafát így imádkozott: „És te adtad azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké”, és az imának ez a része 1914-ben azáltal teljesedett be, hogy a Király, Krisztus Jézus a trónra emeltetett és kiküldetett, hogy uralkodjék a földön. Ez beteljesedése volt a Zsolttáros által ismertettelt jövődőlésnek is: „En kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! Törvényül hirdetem: Jehova mondta nekem: Isten Iam vagy te; én ma nemzeteket [előhozatalak, elismertelek] és mint jogszerinti királyt ismertettelek téged.” Ez az Úr a „fiú-magzat”, illetve a Királyság létrehozásával cselekedte. „Kérjed tőlem és odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait. Összetörd őket vasvesszővel: széjjelzúzd őket mint a cserépedényt.” — 2. zsolttár 6—9.

¹² Jákob a magot, Isten felkentit szemléltette s így a maradék tagjait képviseli a templomban: „De te Izrael [Izrael nemzete], én szolgálom. Jákob [a felkent mag], akit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva.” (Ésaiás 41:8) „És megjelent Jehova Ábrahámnak, és mondta neki: A te magodnak adom ezt a földet.” (Mózes I, 12:7) „Mert mind az egész földet, amelyet látsz, neked adom és a te magodnak örökre.” (Mózes 13:15) Az itt megjövendült mag Krisztus Jézus. (Galata 3:16) „Barát” olyasvalakit jelent, aki minden időben szeret. Jehova szerette Ábrámot vagy Ábrahámot, és szereti Ábrahám magvát is. Következésképpen szereti Krisztust, az igazi magot és az ő teste tagjaiként elfogadottakat, akik mindörökre Jehova barátai maradnak. „Nem azért szeretett titeket Jehova, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtarisa az esküt, amellyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott

ki titeket az Úr hatalmas kézzel [Egyiptomból] és szabadított meg tőged a szolgágnak házából, az egyiptombeli Faraó királynak kezéből." (Mózés V. 7:7,8) Jehova most a föld feletti uralmat Krisztus-Jézusnak, a valódi aagnak adta, és az Ördög többé sohasem nem nyeri el az uralmat, hanem Jehova örök barátja, Krisztus Jézus mindörökké uralkodik föl, Sátán pedig és az ő követői örökre meg lesznek semmisítve.

"Jósafát tovább folytatta az imát és mondá: „És lakóink [az Ábrahám magva] azon és építettek azon a te nevednek szentséges hajlékát." (Krón. II. 20:8) A vendülésnek ez a része szószertint igaz és 1919 óta teljesedett be. Abban az évben történt, hogy Jehova most földön élő maradéka ki lett szabadítva az Ördög fogásából, mire megint tövékenységhez látott az Úr szolgálatában, félelem nélkül hirdetőn a Királyt és Királyságát, a ezek a maradéktagok most az Úr Királyságában laknak. A Jehova előtt való ütegyengetés befejezése után az Úr Jézus egyenesen el jött a templomához mint „a szövetség követő” és felépítette Siont, Isten lakóhelyét. Ezt Krisztus Jézus önmagára, az alapkőre építette, mire a hűeket feltámasztotta a halálból s azután a még földön tartzkodó kipróbáltakat megítélte és a templomba hozta, ahol az összes tagok élő kövek Isten templomában. „Kik felépítettetek az apostoloknak és profétáknak alapkővé, lévén a szegyeletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevezedik szent templomná az Őrban, akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a szollem által.” — *Élézus 2:20-22.*

"Ezt Jehova Isten Krisztus Jézus által Jehova neve számára cselekedte. Jehova 1919 előtt negyven évben keresztül a nemzetek közül kiválasztott „egy népet a maga neve számára”, amely hűségeselek ölkövekként helyeztetnek be az ő szentélyébe. (Csel. 15:14) Jehova neve e szentély vagy e templomsereg felett van kikiáltva, ami azt bizonyítja, hogy a most földön tartzkodó maradéktagoknak Jehova nevének ismertetni kell. mert ő az ő éppen e célra kiválasztott tanúi: „És így szolotok ama napon: Dicsőítétek Jehovát, kiáltátok ki a nevé, ismertessétek a népek között a cselekedeteit, hirdessétek hogy az ő neve nagyon fennsége!” (Ésaiás 12:4; *Elberfeldi ford.*) Ésaiásnak ez a jövendölése 1919-ben kezdett beteljesedni, amely idő különösen a Cedar Pointban megtartott nagygyűlés által volt jelezve.

"Az a „kijelentés”, amelyet Jósafát akkor megismételt. Salamon királynak a templom Kr. e. 1028-ban történt felszentelésénél használt kijelentése volt. (Kir. I. 8:33-40) Salamon király az imájában „az idegent” említette: s a Kr. e. 1028. év a Kr. utáni 1925. évek felel meg vagy abban találja párhuzamát, amidőn „a nemzet születése” *Ortorony*-cikk ki lett adva. Ugyanebben az évben lett kiadva és nyilvánosan proklamálva „A reménység üzenete” is, amely üzenet „Mindem jóakarati emberhez” lett intézve, illetve az „idegenekhez” vagy az Úr „más juhához”, akiket ő összegyűjt s akik a „nagy sokaságot” alkotják. Jósafát akkor a Salamon szavait idézte: „A mikor veszedelem jövend mireánk, háború, itélet, dőghatal vagy éhség, megállunk e házban előtted — mert a te neved e házban van — és a mikor kiáltunk hozzád a nyomorúságunkban: hallgass meg és szabadíts meg minket” (Krón. II. 20:9) Így a király megbízott Isten ígéréte, amelyet Salamon király imája által juttatott kifejezésre: 'Ha hozzád kiáltunk nyomorúságunkban, akkor meghallgatsz és megszabadítsz bennünket.' Jósafát helyzete, amely a földi maradék mostani helyzetének felel meg, oly időből származott, amidőn az ellenség az országba nyomult, ami „szerencsétlenséget” jelentett, mivel másnak kárt okozott. Ez a helyzet ma is, amidőn az ellenség a maradék följére nyomul, amely betérés nem a maradék tagjainak Istennel szembeni valamely hanyagságára vagy mulasztására vezethető vissza, hanem a ténynek tudható be, hogy szorgalmat és mozgékonytságot mutattak, amennyiben Istennek híven szolgáltak, ismertetvén az ő ítéleteit, neve igazolását, Sátán szervezetének a megsemmisítését és az áldásokat, amelyek a Krisztus Jézus

országa által következnek be. A maradék Isten népét alkotja, és mivel Isten keze felette van, Jehova irányítja az egészet, hogy a népe ártatlanságát napfényre hozza s a nemzetek elseprésének és kiűzésének, valamint Sátán egész szervezete megsemmisítésének az okát megmutassa. Jehova ily módon ismerteti, hogy ő a legfelsőbb hatalom, amint azt már a régi korokban megértette. — *Mózés II. 9:16.*

"Amiképpen Jósafát Jehova Isten háza előtt állt, ahova Jehova a nevének helyezte, úgy állanak most az összegyűlt maradéktagok Krisztus Jézussal a templomban Jehova Isten előtt, ismertetik az ellenség által rájuk zúdított nyomorúságot és felhívják a figyelmet azon ígéretekre, hogy Jehova meghallgassa és megszabadítja őket. Így mondotta meg Jehova előre, hogy az ellenségnek a népe elleni támadása a maradéktól a nyomorúságából való kiáltásra fogja indítani; és ő éppen ezt tesz most napjainkban. A maradék az ellenséget nem tekinti kiesinynek és megvetendőnek, hanem helyesen mérlegeli az ellenség erejét, és az *Ellenségek* című könyvben erre van felhívva a figyelem. A maradék tagjai elismerik a maguk erőtelenségét és tehetetlenségét, és beismerik, hogy Jehova és Krisztus Jézus, a felső hatalmasságok az egyedüli oltalmuk, erősségük és megedükük. Noha a kiáltásuk fájdalmas a nagy kint és ielkigyötrelmet szenvednek, teljesen megbíznak Jehovában, el vannak tökéve az iránta való ragaszkodásuk megürzésére. Az elnyomottak e kiáltása különösen 1933-ban vette kezdetét és mindezüleig tart a fanatikusok üldözése miatt, akik magukat vallásoskodóknak állítják, és különösen azok részéről, akik Németországban a fanatikus Hitler alatt működnek s akiket különösen a Vatikánban ülők látnak el tanácsokkal, támogatnak és sarkálnak. Isten népét megrabolták és a vagyonát elkobozták; közülük ezrek piszkos helyen be vannak zárva és sokat meg is öltek, s mindez a Jehova Isten és felkent Királya iránti hű ragaszkodásukért történik. Ez az üldözés Németországban kegyetlenség és gonoszság tekintetében példátlanul áll. De megkezdődött Jehova tanuinak az üldözése Japánban, Olaszországban, Délafrikában és a világ más részein is, az Egyesült Államokat is beleértve; és a maradék Istenhez kiált nyomorúságában és a segedelemért fohászol. Amiképpen az egyesült ellenség felnyomult Jeruzsálem ellen, úgy menetel most is a Jehova népe ellen küzdő egyesült ellenség Istennek földön lévő maradéka felé. 1933 áprilisában — ezt az évet a pápa „szent évnek” kiáltotta ki — „a szent év hatása a békére és jólétre” címmel egy nyilvános előadás lett tartva, amely rádió segítségével az egész Egyesült Államokban ki lett sugározva. Az abban Isten ígérése előadott és nyilvánosan kihirdetett igazságok az egyesült ellenséges haderőket nagy haragra gerjesztette, és a római kat. hierarchia felhívására elkezdődött Jehova tanui üldözése Amerika sok államában. Azután ugyanezen év július 20-án konkordátum lett kötve Németország kormánya és a pápa között, miáltal nyíltan beigazolást nyert, hogy a gazdasági, politikai és vallásos elemek megállapodtak Jehova tanui üldözésének módja felől s hogy az ellenjelképes Moabiták, Ammoniták és a Scir-hegy lakói elindultak Jehova tanui ellen. Röviddel azután New Jersey-ben Jehova tanui közül nagyon sokat letartoztattak a Királyság evangéliumának a hirdetése miatt. Amidőn a New Jersey-i állam Plainfield nevű városában egy nyilvános előadás lett tartva „Miert gyakorolják a vallásos tilrelmetlenséget”, témával az ellenség demonstrált és nyíltan fenyegetőztött felfegyverzett emberökkel, hogy szét lövi Jehova tanuit, akik ott békésen összejöttek azon egyetlen célból, hogy ismertessék az Isten ígérében tartalmazott dolgokat. Azután jelent meg a *Watch Tower* 1933 novemberi (*Ortorony* 1934 januári) számában a „Ne féljete!” (Máté 10:28) cikk, s így bátorította az Úr a földi eszközei által népét, hogy tartssanak össze a Királyság örökében, akármilyen történeten azután.

"Miert adatott egy ígélet ebben a próféta képen az ő népe azon kiáltására vonatkozólag, hogy 'meghallgassa és megszabadítja'? Mert Isten feddhetetlen és

szent neve az ő templomán nyugszik és a tanúval össze van kötve, s mivel a nevének most igazolatlanul kell és a szövetség ellenség meg kell legyen bosszúja Jehova Isten hosszútűró az ellenségeivel, s ő megengedi, hogy a népet szorongassa, hogy a felkenteknek alkalom legyen kimutatni egyenességüket és ezáltal behívelyt, hogy Sátán hazug, Isten a maga meghatározott idejében bosszút áll a kiválasztott szolgálóiért, s mint azt megígérte: „Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy találé hitet [ezt a hitet (*Diaglott*)] illetve azt a hitet, hogy Isten meghosszúlja a szolgálói ő földön?” (Luk. 18 : 7, 8) A ti hitetek szerint történjen. Azért maradjanak hívek a hívősek és legyenek állhatatosak azon elhatározásunkban, hogy Istent és Királyát szolgálják, tudván, hogy a szabadulásuk biztosan bekövetkezik, mégpedig hamar.

19 Jósáfát megemlékezett először Isten ismertett akaratára vagy az ily esetekben való szabályára és kimutatta, hogy hiszik az ígéretekben. Azután pedig hozzáállott, hogy feltárja Jehova előtt a rendkívüli esetet vagy Júda népének a helyzetét, valamint annak segítségért való kiáltást, amely segítségre oly nagyon vágytak. A közeledő ellenségre mutatva, mondotta: „És most imé az Ammoniták, a Moábiták és a Seir hegyén lakozók, akiknek földjén nem akartad, hogy általmenjenek az Izrael fiai, mikor Egyiptom földéről kijöttek, hanem melettük mentek el és nem pusztították el őket.” — Krón. II. 20 : 10.

20 Jósáfát utalt Moábra, Ammonra és a Seir hegyére s azáltal véglegesen azt az egyesült kereskedelmi, politikai és vallásos elemet állapította meg, amely most befür arra a területre, ahol Isten maradék népe jogszerint illetékes. Megfigyelendő, a prófétai kép e része beteljesülésképpen, hogyan intézett az ellenség 1933-ban egyesült támadást Isten népe ellen, s hogy azóta tovább nyomulnak az ő területén. Most 1938-ban pedig Isten népe világosan látja, hogyan nyomulnak elő támadásra Sátán összeesküdt, egyesült haderői, illetve a pénzügyi, politikai és vallásos hatalmi csoportok azzal a kijelentéssel szándékkal, hogy Jehova tanuit megsemmisítsék. A náciok, fasiszták, hurripatrióták, a politikai és kereskedelmi diktátorok, nagy-vallásoskodók, kommunisták és az összes istentelenek összeállottak az Úr és felkentjei ellen. Ezek ellene vannak mindennek és mindenkinek, ami és aki összekötésben van Jehova nevével. Ezek különösen ellene vannak a nagy igazságoknak, amelyek Isten népére vannak bízva s amelyeknek hirdetése nekik megparancsoltatott. Ezek mindannyian szeretik a pénzt és különösen a „kereszténység nyáj-vezéreit” szemléltetik. Sok politikus részt vesz a politikai színtételeken a nyereség kedvéért, amit a kereskedelmi és vallásos társaságtól húzhatnak, s ezért vannak bele foglalva ebbe a gyűrűbe s különösen a modern moábitákban vannak képviselve. Mivel a vallásvezetők szintén szeretik a pénzt, kinyújtják a kezüket, s a pénzváltók megfizetik a vallásvezetőket, hogy megnyugtassák a saját lelkiismeretüket, feltételezve, hogy ők ki tudják húzni a nyomorúság napját, mialatt folytathatják igazságtalan üzérkedésüket. Attól félve, hogy a vallásvezetők hokjot vezetnek ellenük, valamint az egyházból való kitagadás fenyegetésétől, továbbra is támogatják a vallásvezetőket. A politikusok pedig velük tartanak a szentségtelen eljárásukban. Bosszankodnak Isten igazságának a hirdetésén, amely a vallásos hiszékenykerítést és a vallásos zsarolókról lerántja a leplet, akiket megfizetnek, hogy a saját lelkiismeretüket megnyugtassák és gátlóikat megszenteljék. Ily módon az ördög szervezet összes elemét szimpatizálnak egymással, amint azt a Moábiták, Ammoniták és a Seir hegye tettek. Mindannyian egyetértenek a pápa úgynevezett „szociális igazságosság”-ról szóló véleményével, mivel az ő eszméi sem az üsző kapitalista rendszert, sem pedig a sokaknak a szívtelen kevesek által való kizsákmányolását nem helyteleníti. Ők valóban mindannyi-

an szeretik a pénzt és a nyereségért cselekszenek. Az úgynevezett „szociális igazságosság”-ról” szóló eszméket a XIII. Leó pápának a munkáinak a munkaadóval való viszonyáról” szóló enciklikája tartalmazza, amivel a katolikus papok oly hangosan dicsekedtek s amit Franklin D. utánozni próbált az NRA- [Nevezeti Újjáépítés törvény] tervével, amely 1933-ban lett kihirdetve.

21 Az Isten és Királysága elleni fentemlített összeesküvők szövetségében a Jósáfát által prófétailag „Seir hegyeként” említettek is képviselve vannak, a mai Meuniták, illetve az Ördög szervezetének a római katolikus tekintély-hierárchia vezetése és uralkodó befolyása alatt álló vallásos elem, amely emberek a „Seir hegyén” lakozókhoz hasonlóan magasra építik fészkeiket, mint a Seir hegyén fészkelő tisztátalan madarak. A Jósáfát által említett szövetséges ellenségek voltak azok, akiknek a megtámadását az Úr megtiltotta Izraelnek, mikor ez kivonult Egyiptomból Izrael negyven évig tartozkodott a pusztában. Az „Illés munka” negyven éve alatt Isten nem engedte meg népének az Ördög szervezete kereskedelmi, politikai és vallásos csoportjainak a megtámadását. Ennek megtevését az Úr nem engedte meg a „felszerelés napja” előtt, amely 1918-ban kezdődött, sem a nemzeteknek ugyanebben az évben kezdődő megítélésének a kezdete előtt, amidőn Krisztus Jézus mint bíró a templomhoz jött. Jehova hosszútűró és a napja nem volt szabad ez időpont előtt bekövetkezzen; ezért az Úr Jézusnak a templomhoz jövetele előtt nem volt itt az ideje, hogy a szellemi Izrael, Isten maradék népe kihirdesse a bosszúállás napját. Az Illés korszak negyven éve folyamán Jézus előkészítette az „utat Jehova előtt” (Mal. 3 : 1), hogy „az ő neve számára kiválasztott nép” megszabaduljon Babilonból és tevékeny tanúvá legyen Jehovának. Tehát az esedékes idő bekövetkezése után kezdett hozzá Krisztus Jézus mint Jehova akaratának a végrehajtója a most közeledő véghárcra való felkészüléshez. Attól kezdve elfoglalják állásaikat az ellenséges haderők a csatarendben és felkészülnek a végső támadásra.

22 A Kanaánba való vonulásuknál kitértek az Izraeliták a Moábiták, Ammoniták és a Seir hegye elöl, mivel Jehova ezt megparancsolta nekik. (Mózes V. 2 : 1—19; IV. 20 : 14—21) Az egyház Illéskorszaka alatt a felszentelték hasonló utasításokat kaptak, amelyek Istennek a testi Izraelhez intézett utasításaival párhuzamosan látszanak. E pontra vonatkozólag lásd az Irástanulmányok 6. kötetének 563/564. oldalát [angolban]. Ézsau a modern vallásoskodókat szemléltette. Az Illéskorszak folyamán nem történt támadás a vallásoskodók ellen, hanem a vallásoskodókkal igyekeztek úgy hinni, mintha azok keresztények lennének, és a nagy pénzemberekről és pénzváltókról mint „Fellerstone testvérrel” beszéltek. A mi Istenünk hosszútűró és a hirdetésére az alkalmas idő Krisztus Jézusnak a templomhoz való jövetele után és miután az ítélet megkezdődött a nemzeteken, volt itt, s ez ebben a prófétai képben világosan megjövendültetett. A nemzetek előbb el kellett vessek Krisztus Jézust mint Királyt s így benne mint „a köbön” meg kellett itközzenek, ami 1918-ban történt, azon időben, midőn ő mint főszereplő Sionba helyeztetett. Ez okból fordult el Isten népe a vallásoskodóktól az Illéskorszak folyamán, nyugodtan hagyta őket és minden idejét a Bibliában feltárt alapigazságok hirdetésére szentelte, amely alapigazságokat Isten kegyelme folytán megint megismerhettek.

23 Mindazáltal el kellett jöjjön Isten meghatározott ideje „a mi Istenünk hosszútűrójának a Sátán szervezete minden része ellen való bejelentésére és az el is jött. (Ésaías 61 : 2) 1918 óta a leplezett „gonosz szolga” tagjai továbbra is igyekeztek a modern Moábiták, Ammoniták és a Seir hegye mellett pártoskodni és ezen eljárásukat az Irástanulmányok hatodik köteté fentidézett magyarázatával próbálták igazolni. Még Krisztus Jézusnak, Jehova akaratát végrehajtójának sem volt szabad megsemmisíteni az ellenséget a meghatározott idő előtt. (110. zsoltár 1, 2) Most azonban elérkezett az idő, amidőn Jehova megkezdte szokatlan munkáját a szövet-

séges ellenségei ellen, s ezáltal elcsépi azok hazugság menedékét. A meghízatis, melyet Jehova a népének adott, a 149. zsoltár 6-9. verseiben van feljegyezve s a végrehajtás stádiumában van, de csak 1918 után vette kezdetét, s azért nem volt Isten megsemmisítő ítélete. ez idő előtt tanui által ismertetve.

²⁰ Jósafát a templomban mondott beszédében utalt Jehova Izráelnek adott azon utasítására, hogy a Moábiták, Ammoniták és a Seir hegye lakói mellett elvonuljanak, amely utasításokat követték is, s így Moáb és szövetséges társai meg voltak kímélve a támadástól. Azután így szólt Jósafát: „Imé ezért azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kifizzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nekünk.“ (Kron. II. 20 : 11) Jehova tanui a földön most betöltik a jövővilág részét oly értelemben, hogy ők az Uról sohasem kaptak megbízatást azok betűszerinti megsemmisítésére, akik Sátán szervezőtételének látható részét alkotják. Nekik világosan fel volt tárva, hogy a hosszú szabadságát és ő fog megszervezni; következetesen az ő munkájuk nem testi fegyverekkel történik. Jehova tanui azért a lázadásokat sem nem helyeselték, sem nem vettek részt ilyenekben vagy más, a világi berendezések megdöntésére irányuló kísérletekben. Azonkívül soha senkit nem hátrítottak ilyesmire. Egyedül kötelesek és megbízatásuk abból áll, hogy a nép előtt ismertessék Isten feltett szándékát, miszerint megfizet Sátánnak és támogatóinak, s ezáltal a jóakarató emberek figyelemzetve vannak, hogy a biztonság helyére, Isten szervezőtételébe menekülhessenek. Jehova tanui sohasem kísérelték meg igénybe venni a politikát vagy hasonló eszközöket vagy a törvényhozó testületeket vagy a bíróságokat, hogy ily módon elrabolják valakinek a gondolatit szabadságát vagy a szervezőtétel szabad tevékenységét vagy őket megakadályozzák véleményük vagy meggyőződésük nyilvánításában, mivel ők világosan látják, hogy Jehova a világ szentségtelen berendezéseit megtúrta, míg eljön meghatározott ideje a hatalmának az ellenségön való kinyilvánítására. Ezért most az a megbízatása és kötelessége tanúinak, hogy az embereknek Jehova feltett szándékáról beszéljenek. Jehova tanui pontosan ahhoz az alapelvekhez tartják magukat, hogy a szólás- és hitszabadság, valamint a szabad véleménynyilvánítás akadály nélkül leme kell maradjon. Az Örök szervezőtétel azonban, amelyet a Moábiták, Ammoniták és a Seir hegye szemléltette, megkülönbözteti elrabolni az istentiszteletben való gondolat-, szólás- és cselekvési-szabadságot. A Sátán szervezőtételének ezek a világi képviselői kegyetlen eszközöket vesznek igénybe Jehova tanui ellen, hogy megakadályozzák őket az igazságnak mások előtt való ismertetésében, aminek a megtevését Isten nekik megparancsolta, s megkülönbözteti azoknak a hü férfiaknak és asszonyoknak a megsemmisítését, akik Isten parancsainak engedelmeskedve, hirdetik az igazságot. Így a jót a gonosz cselekedeteikkel fizetik.

²¹ A lefektetett próféták képhöz az ellenségről azt mondja a feljegyzés, hogy ez azért jött, „hogy kiűzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nekünk“. A próféták kép e részének a beteljesedésénél azt látjuk, hogy Jehova Isten Krisztus Jézus által a maradéknak adta a Királyság földi érdekeiből álló minden jóságát vagy egész örökségét és megparancsolta neki, hogy a Királyság evangéliumának a földön minden nép előtt bizonyosságul való prédikálása által mozgítsa elő a Királyság érdekeit. (Máté 24 : 14) A mai Ammoniták, Moábiták és a Seir hegye lakói most ki szeretnék üzni Jehova tanuit, illetve az Ur „hü és bölcs szolgáját“, annak tagjait meg akarják akadályozni az Ur parancsai keresztülvitelében, s ily módon szeretnék őket megsemmisíteni és kiűzni abból az örökségből, amelyet Isten ajándékozott nekik. Eppen ebből a célból esküdt össze most az ellenség és a támadás keresztülviteléhez nyílt tevékenységhez látott, hogy megakadályozza, hogy Isten szövetséges népe részévé legyen a Krisztus uralma alatti nemzetnek. (83. zsoltár 3-4) Isten a Krisztus Jézus hü követőinek örökségképpen ajándékozta az ily jóságokat, s neki mondja Jézus: „Boldogok a szelledek: mert ők örökül

ségül bírják a földet“ (Máté 5 : 5), mialatt az Isten királysága földi érdekei értendő. A hűségesek társorokosok lesznek Krisztus Jézus örökségében. A „kersekék“ által szemléltetett egyesült ellenség most megkülönbözteti a szelledeknek az örökségükből való kiűzését és ama kiváltságok elrablását, hogy Krisztus követői legyenek a földön és Királyságát képviseljék a földön. Ebből kiténik, hogy a mostani események a régi időben világosan szemléltetve lettek és feljegyeztek azok javára, akik az Urnak engedelmeskedni törekednek.

²² Jósafát folytatta a fohászokadást és Jehova Istent arra kérni, hogy a népe érdekében cselekedjen: „Oh mi Istenünk, nem ítéled meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te real néz nek a mi szemünk.“ (Kron. II. 20 : 12) A szöveg e részében az „ítéled“ szó a héber *schapat* szónak a fordítása, amelynek a jelentése: bírói döntés s azután az ítélet végrehajtása. Ezért az ima, hogy Isten Krisztus Jézus által bírósággal döntsön, kiesdök a „kersekék“, s hogy azután a megírott ítélet szerint elpusztítsa. Van valami melegségük a modern Moábitáknak, Ammonitáknak és a Seir hegyén lakozóknak a Jehova tanui ellen intézett támadásukért? Igazolni tudják magukat valamiképpen Sátán szervezőtételének ez elemei, hogy ily támadásokat intéztek Jehova szövetséges népe ellen? E kérdéseket Krisztus Jézus, Jehova nagy bírói hivatalnokai döntheti el, és ezt cselekszi most. Ő tisztán és világosan kijelenti, hogy az igazságtalan cselekedetük teljesen igazolatlan, s hogy ő ítéletet gyakorol s az összes ily ellenségeket a teljes pusztulásba küldi. (Máté 25 : 31-46) Az Ur megparancsolta népének, hogy szolgálja Isten az örököt „földön“ [a kiváltságokban], szorgalmasan hirdetvén Királyságát és az ellenségei elleni hosszút, s hogy most csak ezt kell tennie és sem a politikával nem foglalkozhatik, sem pedig a kereskedelem és vallás módszereit nem használhatja a munkájában. Népének a tagjai teljesen el kell legyenek különítve a világtól és szöflötlenül kell tartás magukat a világtól. (Jakab 1 : 27) Ez nem történne meg e keresztényeknél, ha a római kat. hierarchiához hasonlóan vallást gyakorolnának és az Ur nevével ártatlanul használnák fel, hogy annak hatalma alatt politikát folytassanak, azt használják és arra törekedjenek, hogy hatalmat nyerjenek e világ hivatalai felett s ezt, valamint a „törvény eris karját“ a céljaik elérésére használják. Az a tény, hogy a római kat. hierarchia ily módszereket használ, azt mutatja, hogy ők ellenségei Istennek és Királyságának. — Jakab 4 : 4.

²³ Jósafát segítségért kiáltott Izráel érdekében, mivel kijelentése szerint „nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön“. Az akkor mondott e szavak most Jehova tanui vigasztalására szolgálnak. Ők tudják, hogy önmagukban erőtelenségek az ellenséggel való szembeállításra s a visszavágásra, hanem teljesen és egyedül Jehova Istenre és Krisztus Jézusra kell támaszkodjanak, s ezt is cselekszik. Jósafát erőtelenségének az ellenség sokaságával való összehasonlítása megfelel annak a ténynek, hogy Jehova tanui nem használhatnak emberi hatalmat a maguk megvédésére. Jehova előre megjövendülte, hogyan nyomultak fel népe ellen az ellenség haderői, s az ő jövővilágai által látja a népe, az ellenség hogyan „jön fel ellenünk“, amely ellenséges haderőket Góg, az Örök haderőre vezet. „Es eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülök mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. Es feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy behorítsd a földet: az utolsó időben lézen ez, hogy felhozlak téged az én földem ellen, hogy a nemzetek megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad, Góg az ő szemük láttára“ (Ezékiel 38 : 15, 16; *Elberfeldi ford.*) A pápa által 1933-ban kikiáltott „szent év“ fiaskója és annak teleplezése a hierarchia alatomosalt és a hűségeskerítőket kifüstálta örökségükből, s ezek a tisztátalan szellemek nagy lármát kezdtek és mozgalmat indítottak Jehova tanúinak a kiűzésére. „Mert örökli szellemek azok, akik jele-

ket tesznek; akik elmennek a föld és az egész világ királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának a viadalára... Egybegyűjtötték azért őket a helyre, amelyet héberül Armageddonnak neveznek." (Jel. 16 : 14, 16) Elhatározva Jehova hítségének a kipusztítását, menetelnek most a szövetséget ellenségek Armageddonhoz, ahol az Úr összegyűjtötte seregeit. „Es látám, hogy a fenevad és a föld királyai és azok seregei egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, aki a lovon ül és az ő serege ellen.” — Jel. 19 : 19.

17 Mielőtt Jósafát így Istenhez imádkozott, a templom udvarán állott a Sion hegyén. Ma Jehova maradéka „Armageddonnál” áll, amely „a seregek gyülekezésének hegyét” jelenti. Ennek egyenlő jelentősége van Sion hegyével, ahol Krisztus Jézus összegyűjtötte testének tagjait, a maradékok a templomban. (Jel. 14 : 1; 16 : 14—16) Mielőtt Jósafát az ellenséges haderőket az Izraeliták ellen felvonulni látta, mondotta az Úrnak: „Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te read néznek szemünk.” Ez pontosan leírja Jehova népének a jelen helyzetét és állapotát. Ez a kétségbeesett helyzet volt Isten népének az állapot a 1933-ban, mikor megkezdődött üldözésük a náci, fasizták és a római kat. hierárchia által. Ezek Németországban és más vidékeken mindenféle fajtájú üldözést megindítottak. Abban az időben kétség és bizonytalanság uralkodott sokak gondolatában Isten népe körül, míg tetszett az Úrnak megjelentetni a *Watch Tower* 1933 novemberi (Ortorony 1934 januári) számában a „Ne féljete” című cikket. Akkor kezdték felismerni a kiváltságukat, hogy szilárdan elleneálljanak a felvonuló ellenségnek. A Jehova Isten iránt odaadók szemüket felé és legfelsőbb meghatalmazottja, Krisztus Jézus felé irányították, s mintegy a következő imát rebegték Istenhez: „Szemeimet a hegyekre [a magasabb helyekre, a felső hatalmasságokhoz], Jehovához és Krisztus Jézushoz” emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem Jehovától van, aki teremtette az eget és földet. Nem engedi, hogy lábam inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. Imé, nem szunnyad és nem alszik az Izrael őrizője!” (121. zsoltár 1—4) „Imé, mint a szolgák szemét uruk kezébe, mint a szolgálány szemét asszonya kezébe: így néznek szemünk Jehovára, a mi Istenünkre, mígnem megkönnyörel rajtunk! Könyörülj rajtunk, Jehova, könyörülj rajtunk! Mert igen elteltek gyálázattal. (123. zsoltár 2, 3) „Szemeim mindenha Jehovára néznek; mert ő húzza ki lábamat a törből.” — 25. zsoltár 15.

18 Népe bátorítására mondja neki Jehova: „Térjetelek én hozzá, hogy megtartsatok, földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincs több! Magamra eskültem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! Csak Jehovában van, így szólunk felül, minden igazság és erő. Ő hozzá monnek, és megcsüggyenülnek mindazok, akik reá haragusznak. Jehovában igazul meg és dicsékszik Izraelnek egész magva!” — Ésaías 45 : 22—25.

19 Tehát Isten egész népének az a tanács és figyelemztetés van adva, hogy a nyomorúság és bizonytalanság órájában Jehova Igéjére figyeljen, amelyet most ő feltár azok segítségére, bátorítására és erősítésére, akik ragaszkodnak hozzá.

Aggodalom

20 A prófétai kép vagy dráma e részén a helyzet nagyon feszült volt, és nagy aggodalom fogta el az egész ott összegyűlt népet. Jósafát befejezte az imáját. „És a Júdabeliek mindnyájan Jehova előtt állottak, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben.” (Krón. II. 20 : 13) Vajon kapnak feleletet, amely az egész ott összegyűlt népnek bátorságot nyújt? Jósafát imája egy egységes fohász volt Jehovához. Várakozásteljesen állott a nép, a templom keleti részén, az udvaron a szentek szentélyo arany kapuja előtt, és minden szem a szentek szentélyo felé volt irányítva, ahol Jehova lakott,

amennyiben 'te read [Jehova] néznek szemünk'. Aggodalommal vártak, hogy meglássák, mit válaszol nekik az Úr. Ez valóban nagy szívszorongás ideje volt mindenkire nézve. Hasonló képet nyújtott Márdokeus: Amidón „mindent megtudott, ami történt” a gonosztevő Hámán, Esau vagy Edom leszármazottja által. „Márdokeus” megszaggatta ruháit, zsákba és hamuba öltözött;...és kiálta nagy és keserves kiáltással és eljött a király kapuja elé.” Ez egy aggodalmas óra volt számára. (Lásd Eszter 4 : 1, 2) Márdokeus ez állapotában mondott imájának az értelmét Isten világosan feltárta népe előtt 1931-ben. Ezek a képek a maradék javára lettek szerezve.

21 Visszatérve a Júdabeliek által szerzett prófétai képre: Ott állottak a templom előtt, tehát Jehova előtt „gyermekükkel” [a legkisebbekkel] a férfiak „a feleségeikkel és fiaikkal egyetemben”, tehát a csecsemőkkel a karjaikon és a nagyobb gyermekeikkel. Ez egy magával tehetetlen sereg volt. „A feleségeik” gyengébbek voltak, mint a harcra képes férfiak, és nagy aggodalommal figyeltek és vártak az Úrra. Ezek nem az egyház női tagjait szemléltették, hanem az olyanokat, akik gyengébbek az Urban, mint mások, azonban mégis a Királyság előrelátható örökösöihez tartoznak. (Póter I. 3 : 7) „És fiaikkal”: ezek (holtszerűen) a család „fenntartói”, a fiatalabbak, akik még kiskorúak voltak, akikre az atyák Izraelben támaszkodtak, hogy Izrael nevét fenntartsák. A Júdabeliek e megfélemlített serege tudta, hogy az összeesküvő ellenség az ő megsemmisítésükre való elhatározással vonult fel, hogy többé ne emlegessék Izrael nevét. (83. zsoltár 5) A hívő jóakarató emberek, akik most a földön tartozkodnak és a felkentek mellett foglaltak állást, a valószínűleg „fenntartók” vagy építők, akik — Isten kegyelme folytán az armageddoni nagy csatán keresztülvitettek — Jehova Isten és Királya nevét a földön fenntartják. Ezek az „idegenek” s mégis azok társai, akik a templomsereghez tartoznak s most az Úr előtt állanak, s akik ellen most felvonul az egyesült ellenség, a kereskedelmi, politikai és vallásos elem, hogy pusztulásukat előidézzék.

22 A prófétai kép e ponton világosan vázolja Isten népének mostani helyzetét és állapotát a földön. A Jósafát által előárnyékolott Krisztus Jézussal, a nagyobb Jósafáttal most a felkentek összegyűltek a Sion hegyén. A „más juhokat” az Úr most az ő aklyába gyűjtötte, s ezek a maradék vagy a szellemi Izraeliták látják most ebben az aggasztó órában, hogyan nyomul fel ellenük a szövetséget ellenség. Az 1938. év tanúbizonyossága az ellenség felvonulásának, amely azzal az istentelen gonosz kívánsággal nyomul fel, hogy teljesen megrontsa azokat, akik Istent és Királyát szeretik és nekik szolgálnak. Akik az Úr oldalán összegyűltek és neki szentelték magukat, mindannyian látják az őrlődő hadersereg felvonulását. Tisztában lévén azzal, hogy önmagukban képtelenek volnának feltartoztatni egy ily egyesült horda ellenséget, az Úr e hí szolgái Jehovához és Krisztus Jézushoz kiáltanak. A templomsereghez tartozók biztosan mindannyian felismerik e nagy veszedelem idejét és a fenyegető helyzetet és azért megértik, hogy ez az az idő, midőn mindannyian szilárdan kell álljanak az Urban és az igazságosság ügyében mindannyian teljes egységben kell legyenek. Mindenkinnek a szeme Jehova és Királya felé van fordítva, s mindannyian vállvetve és szilárd elhatározással mennek Isten szolgálatára, tudván, hogy egyedül és kizárólag Jehovától és Királyától függnek. Bizonyára a most templomhoz tartozók mindannyian el kellett ismerjék, hogy a seregből valaki, aki a templomsereg egy más tagját megsérteni vagy megkárosítani próbálja, közvetlenül az Úr haragját vonná a saját fejére. A templomsereg egyetlen tagjának sincs oka vagy melegsége arra, hogy a templomban lévő testvérei valamelyikével ellenséges viszonyban éljen. Erre nincs semmi ok, mert senki sem igazolható, ha a Krisztusban lévő testvérenek kárt akar okozni, sem nem lehet ezt tudatlansággal kimenteni,

mivel az Úr most minden ilyennek világosan feltárta lelkét, hogy a templom minden egyes tagja „egy legyen a Krisztushan”, s hogy a szeretet összetartsa őket, illetve az önzetlen elhatározás, hogy minden emberrel jót tegyenek, kiváltképpen pedig Isten háztartásával. Hogy most összetarthassanak és az ellenség támadásának ellene állhassanak, Isten népének minden tagját a Krisztus és a királysága iránti szeretet kell összekösse. Senkise inogjon meg mostan a Királyság és a templomi munkatársak iránti ragaszkodásában!

„Az ellenség leírhatatlan álnoksággal és gonoszsgal eltelt felnyomuló seregei most elhomályosítják a világ eget. Ez a felvonuló horda most mindenkit rettegéssel tölt el, aki bizodalmit nem az Úrba veti. A hűségesek teljes bizalommal küldték fohászukodó kérésüket Jehova trónjához. Ez egy aggodalmas pillanat számukra, s szemük és szívéik Jehovához van irányítva, mielőtt irgalmasságot várnak tőle és arra várakoznak. Mi lesz a felelet a Legfelségesebb trónjától? Feltárja most Jehova Isten népe előtt, hogy mit felel a felnyomuló falka elleni segítségért és oltalomért való kiáltásukra?

(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. 2. Magyarázd meg, hogy miért lett építve Jeruzsálem és miért emeltették ott a templom! Mutasd ki, hogy ezáltal Isten egy prófétai képet szerzett, valamint azáltal is, hogy Jósafát a Júda népet a kifejezett cél érdekében összegyűjtötte!
3. Mi volt a képen és mi a teljesülésben a) a templomban lévő Úr ábrázatának a keresése? b) az ott szerzett kérdézősködésnek a módja? c) a kérdézősködésnek és az ígéretben való bizalomteljes kitartás eredménye?
4. 5. Ki kérdezi meg most az Urat a templomban? s hogyan és miért történik ez? Mit bizonyít az, hogy Jehova kioktatta népét, hogy hogyan kell eljárnia az ellenséggel szemben?
6. Alkalmazd a prófétai képnek azt a részét, ahol „Jósafát a Júda és Jeruzsálem gyülekezetében Jehova házában az új pitvar [vagy előudvar] előtt állt!”
7. 8. Sorold fel tényeket, amelyek taláiban összhangban vannak Salamonnak a Kir. I. 8: 41—43-ban feljegyzett imájával!
9. Alkalmazd Jósafátnak a 6. versben feljegyzett szavait!
10. 11. Mutasd ki, mily összefüggés van a Krón. II. 20: 7; 44. zsoltár 1—5 és 2: 6—9 között a jövődőlés beteljesedésével kapcsolatban!
12. Mit jelentenek Jehova szavai az Esaiás 41: 8-ban, Mózes I. 12: 7-ben és 13: 15-ben? Beteljesedett az ígéret?

13. 14. Hogyan teljeledett a prófétai kijelentés a Krón. II. 20: 8-ban?
15. 16. Hasonlítsd össze a Júdára jövő „veszedelmet” a jelenben Isten népére jövő veszedelemmel! Indokold meg, hogy Jehova akkor miért engedett ily veszedelmet a hű népére, és miért engedi meg ezt mostan! Sorold fel bizonyos tényeket, amelyek megmutatják, hogy az ellenség elemei szövöztek és most felvonulnak Jehova népe ellen a földön!
17. Mily biztosítékunk van arról, hogy Isten feleletet ad népének az imájára „hallgass meg és szabadíts meg”?
- 18—21. Hogyan terjesztette Jehova elő Jósafát az esetét a továbbiakban? Mutasd ki, hogy kit szemléltetnek a prófétai kép beteljesedésében Moáb, Ammon és a Seir hegye és indokold meg, hogy miért szövöztek és támadták meg Isten népét egyesült erővel! Mikor és hogyan nem engedte meg Isten a 10. versben említett prófétai helyzet beteljesedésében, hogy Izráel betörjön Moáb, Ammon és Seir hegyére, amúln Izráel kivonult Egyiptomból?
22. 23. Mutasd ki, hogy miként a prófétai kép szerzésének az idején, Moáb, Ammon és a Seir hegye lakói a jót gonosszal fizették!
24. Hogyan jöttek fel a beteljesedésnél Moáb, Ammon és a Seir hegye, hogy „klúzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nekünk”?
25. Menthető vagy igazolható az ellenséges haderőknek Isten szövöztes népe elleni támadása? Miért?
26. Utalj íráshelyek idézésével a „nagy tömegre, amely ellenünk jön!” Mily vigasztalást találunk annak megindokolásában, hogy Jósafát a nép érdekében segítségért kiáltott? Indokold meg a nyílt és meggyarapodott ellenállást jelenben az igazság üzenete ellen!
27. Mely prófétai jelentősége van annak a körülménynek, hogy Jósafát a templom udvarában a Sion hegyen állott, amikor imádkozott? Mutasd ki, hogy Jósafát kijelentése: „Nem tudjuk mit cselekedjünk, hanem csak te reád nézünk a mi szemünk” pontosan vázolja Jehova népének mostani helyzetét és állapotát!
28. 29. Hogyan szolgálnak Jehovának az Esaiás 45: 22—25-ben feljegyzett szavai népe bitorítására? Minek a cselekvésére van tehát most Isten népe utasítva és figyelmeztetve?
30. 31. Ird le Júda helyzetét, amint azt a feljegyzés 13. verse mutatja!
32. 33. Mutasd ki, hogy a prófétai kép ezen a ponton világosan Isten most földön lévő népének a helyzetét és állapotát írja le! Van valami oka vagy mentésge a templomsereg valamelyik tagjának, hogy a templomban lévő valamely testvérével ellenséges viszonyban éljen? Miért?

(Angol W. 1938 július 15)

E folyóiratot az amerikaiak megrendelhetik a következő címen:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, 117 Adams Street, Brooklyn, New York, U. S. A.
Evl-előfizetési ára 1.— Dollár.

Felelős J. J. Detrick ml., Praha-Vysočany, Podvint 184. — R. Březina Praha, nyomdca.

